

Supracoperta și coperta de Petre ^{S.} Vucănescu

Desene din manuscrise

TUDOR ARGHEZI

SCRIERI

2

VERSURI

EDITURA PENTRU LITERATURĂ

CUVÎNT

Vrui, cititorule, să-ți fac un dar,
O carte pentru buzunar,
O carte mică, o cărticică.
Din slove am ales micile
Și din înțelesuri furnicile.
Am voit să umplu celule
Cu suflete de molecule.
Mi-a trebuit un violoncel:
Am ales un brotăcel
Pe-o foaie de trestie îngustă.
O harpă: am ales o lăcustă.
Cimpoiul trebuia să fie un scatiu.
Și nu mai știu. . .

Farmece aș fi voit să fac
Și printr-o ureche de ac
Să strecur pe un fir de ață
Micșorata, subțiată și nepipăita viață
Până-n mîna, cititorule, a dumitale.

Măcar cîteva crîmpeie,
Măcar o țandără de curcubeie,
Măcar nițică scamă de zare,
Nițică nevinovăție, nițică depărtare.

Aș fi voit să culeg drojdii de rouă,
Într-o cărticică nouă,
Parfumul umbrei și cenușa lui.
Nimicul nepipăit să-l caut vrui,
Acela care trăsare
Nici nu știi de unde și cum.

Am răscolit pulberi de fum. . .

PARADA

Cînd încerc, pe dibuite,
Stihuri nemeșteșugite,
Vin la geamul meu închis,
Ca din basme și din vis,
Toată noaptea, cît veghez,
Pînă'n miez și după miez,
Valuri, ploi, ninsori de fluturi,
Purtînd chivăre și scuturi,
Sumedenii de gîngăanii —
Și'n genunchi îmi fac mătăanii.
Mă cunosc și mi se'nchină
Că le dau din geam lumină.

În izbeliște și hulă,
Mîngîiere mi se destulă,
Și mă simt în lumea lor
Sol, în loc de cerșetor.
Între treptele de sus,
Pot să nu fiu, cum nici nuss.
Din împărăția mea,
Începută din perdea,
Fluturimea mă plătește
De dureri, împărătește.
Cine poate să mi dărîme
Slava de peste fărîme?

Una, n văluri de mireasă,
Are pasul de crăiasă,
E albastră și frumoasă,
Scrum de umbră somnoroasă,
Și subțire, din tipare,
Ca un fum și ca o boare.
Străveziuși borangic
S-a urzit în Carul mic,
Și gingășă și suavă
Ca Ofelia bolnavă.

Niște pui de porumbiei,
De argint și de polei,
Vin în stoluri, ca o ceață,
Se opresc, se strâng și îngheață.
În odăjdii de atlas
Vin lăstunii mici la iaz,
Să se bucure și scalde
În vîltoarea de smaralde.
O șopîrlă vrea să fie
Cît un ac cu gămălie.
În imperiul meu pătrat,
S-au mutat și așezat
Ciute, cerbi și căprioare
Prefăcute n mărtișoare.
Toate cele mari și vii
Sînt făcute jucării
Și-au trecut prin făcătură
Nouă, în miniatură,
Între bumbi și cuișoare,
Fermecate să și zboare;
Vite mari, cu coarne grele,
Deochiate, în mărgеле,
Viespii, muște și lăcuste
Cu aripile înguste;
Fiarele au ajuns sfioase
Și s cusute cu mătase.

Un țîțar cu picioroange
Sare'n arcuri peste goange.
Alt lungan și un uliu berc
Tremură'n zigzag și'n cerc.
O chirlică răsare
Pe un punct de întrebare.
Droaiele de alfabete
Și de litere schelete
Se tîrăsc pe geam alene,
Printre slove egiptene,
Tresărite de un har
De mai nou abecedar,
Și jivină cu jivină
Șug bezmetica lumină.

De fereastră s'a izbit,
Gros cît un mitropolit,
Cărăbușul, un gîndac
În manta cu comanac.
E greoi și cam atîrnă
Cu un corn în fruntea cîrnă,
În dulamă și giubele
Lustruite, ca de piele.

Ca o pajură de foc,
Fluturile din mijloc
E'o păreche de paftale,
Aninată'n balamale
De cristal, o cataramă
Pentru plete și năframă.
E bălțat din catifele,
Zugrăvite cu inele,
Tighelite cu chenare
Albe, de mărgăritare.

Cîtă mare cheltuială
De zmalț, lac și poleială!
Ce belșug și ce risipă
De comori într-o aripă!
Ce avuții într-o paiată
Și într-o scamă de mustață!
Nu s-a calicit măcar
Nici un strop de chihlimbar
Sau cerneală de cleștar.

Că stihile, grămadă,
Au luat parte la paradă,
Pana mea, să nu te sperii
Că vin gloate și puzderii,
De scînteii, verigi și zale,
În vârtej, în rotogoale,
Cu strigoii fără nume,
Stoluri, adunați din lume.

Au mers horele și-au stat.
Nici un glas n-a suspinat.
În tăcerea dimprejur
Nu s-aude un murmur.
Mii de mii și mii de sute
De arătări nemaivăzute
Sînt streine între ele,
Ca și fragedele stele,
Ca și stelele de mute.

Ce are sufletul să nvețe
Dintr-atîta frumusețe?
Patru broaște sub pridvor
Urmăreau căderea lor.

SEARA

Un păianjen, ca un neg,
Umblă lung în șase peri.
Abia-l vezi și e întreg
Cu nevoi și cu dureri.

Vine de la munca lui,
Nu se-nșeală de picior.
Îl așteaptă, colozn cui,
Casa prinsă de urcior.

Nu mă vede, nu mă are,
Nu mă știe de nimic.
De ce-oi fi atît de mare?
De ce-i el atît de mic?

CONFIDENȚĂ

Deabia trezit în soare alb, grădina
Din somnul ei curat dintru-nceput,
Că o și turbură cu fulgere lumina
Și stupul lacom și limbut.

Ca niște ochi se îndreaptă către mine,
Cu gene lungi, trandafirii,
Floarea deschisă a tulpinii pline
De căutări sficioase de copii.

Fieștece răsad, în îndoială
Că și spune visul sau că și-l ascunde,
Îmi urmărește mîna prin beteală.
Sînt grădinarul ierburilor scunde.

Mărturiseșteți, puică micșunea,
Șoapta ce o ții pe buzele mătăle
Și lasăți sufletul de catifea
Să și scoată tot oftatul din petale.

Voi bate albinele de la prisacă
Și vă voi apăra de stele
Și de duhovnicia lor posacă.
Căci voi sînteți fetele mele.

CIRIP

Veniră pîlcuri, de Florii,
Din Sfîntul Munte și Ierusalim,
Cu călăuza unui serafim,
Peste prăpăstii, ape și cîmpii.

De Paști va trebui să fie
Praznice sfînte în Tării,
Clopote, coruri, liturghie
Și îngeri mulți, sute și mii.

Doi heruvimi au tras la noi
Și au găsit un cuib de lut
Gata făcut, bine făcut,
Cu cîlț ușor și scame moi.

Copiii ni s-au deșteptat
Cu stoluri în ferestre și pridvoarc,
Și sfeșnicele s-au aflat,
Ale livezilor, aprinse cu o floare.

Văzduhul sună de viori
Subt streășinile adînci și frînte,
Ele a cîntare au purces din zori,
Căci oamenii au uitat să cînte.

DE PAȘTI

La toate lucarnele și balcoanele
Au scos din cer îngerii icoanele
Și-au aprins pe scări
Candele și lumînări.

Orașele de sus, în sărbătoare,
Au întins velințe și covoare
Și ard în potire
Mireasmă subțire.

Și din toate ferestrele odată,
Mii și sute de mii,
Heruvimii fac cu mâna bucălată
La somnoroșii noștri copii.

MIERE ȘI CEARĂ

Fetele, albinele
Au furat sulfinele,
Țărîna de soare,
De pe flori ușoare,
Pulberea de lună,
De pe mătrăgună,
Scrumul de șofran,
Nea de mărghiran,
De pe izma creată
Broboane de ceață,
Lînă de tămîie
Și smirnă, molîie —
Șoiuri de lumină
Făcută făină.

Li se aștern ca pînzele
Toate după prînzele,
Și la toate ceasurile
Țîmbele, atlasurile.

Cred că va încăpea
Într-un stup și o stea,
Care a venit
Și s-a rătăcit
Dintr-un roi de sus.
Și care diseară
E miere și ceară.

CREIION

În grădina n care scriu,
Cerne aur argintiu
O tupsie ca de jar,
Spînzurată ntr-un arțar.

Florile trezite mi s.
Ăripile și-au deschis,
Și desprinse din răzoare,
Stoluri lungi încep să zboare.

VACA LUI DUMNEZEU

De prin vârful pomilor
A venit o boabă în zbor
De cafea,
Năclăită în perdea.
Dumnezeu când i-a făcut
Fînța din scuipat și lut,
Cu o pensulă de zdreanță
A vopsit-o cu faianță
Și i-a pus ca din greșeală
Două coji cu căptușeală
În spinare,
Ca să zboare,
Și aproape în zadar
Patru puncte, ca de zar.
Se gîndea atunci că nu-i
Greu să fie vaca lui.

Ca un nod de broderie
Neagră și cărămizie
Care mișcă și se zbate,
Și a-nnecat pe jumătate
În nemărginire, albastră
Din fereastră.
Și fiindcă răsar în ață
Ștelele de dimineață,
Crede că din zare adîncă
Luna vine și-o mănîncă.

Și se așează liniștită
Ca să fie înghițită.

DOMNIȚA

Prințesei mici îi pare bine
Că stăpânește țara de albine.
Cetățile dintre răchitele argintii
Noroade au cu sutele de mii,
Și mânași cît o floare
Cîrmuiește dulce zeci de popoare.

Ca să le placă
În in se îmbracă
Și se stropește cu fum
De parfum,
Împresurată de un văzduh de boare
De levănțică și răcoare.

Prințesa micăși bucuroasă.
Prisaca sună ca mormurul de coasă.
Fagurii sînt grei
În buricele moi ale degetelor ei.
În urzeala miilor de găuri de celule
Așteaptăncovoiate larvele minuscule
Să se trezească și săși zboare
Pe umeri, pe gulere, pe cingătoare.

A venit o solie
De o mie
Să-i cînte la ureche
Ruga bălții veche.
Pîinea ei cu povidlă și unt
O înconjoară zborul trîntorului, mărunt.
Pe cafeaua cu lapte
Au tăbărit șaptezecișapte,
Și roiurile avide
Se îmbulzesc la felia de cozonac cu stafide.

GHICITOAREA

Ghici ghicitoarea mea.
S-a pogořit un păianjen dintr-o stea,
Din Carul mic, din Carul mare,
Pe un fir de cînepă lucitoare.

Și nu era păianjen, era păinjeniță.
Avea, ca tine, o guriță
(Mîncăsar mama!)
Și părul ca arama.
Ochii ca niște dude
Brumate, negre, ude.

Și a scos niște picioare lungi
Din două pungi
Fluturești, de mătase,
Nu prea subțiri, nici prea groase,
Cu călcîie
Mirositoare a lămîie.

La șale
Avea două portocale,
Și la sîn (ascunde-le!)
Ouăle, rotundele.
Și, să-mi mai aduc aminte
Unde să fi văzut și un bob de linte. . .

Nu știu, am uitat,
Cu toate că l-am pupat.

Ghici . . .
Am împletit ibrișim cu arnici
Și i-am tivit sprincene și gene
Ca să-ngreucize pleoapele alene.
Ghici (mîncasor tata!)
Cine era fata?

ZĂBĂVĂ

Săgetătoarea căutătură
Se mai zărește pe firimitură
Subt canapea și clavecin,
A vulturului de caolin.

Pasărea aspră, de Tărie,
S-a sfărîmat ca o farfurie.
Păcat că din cioburi și spărturi
Nu se pot lipi și face vulturi.

Plîngi după bijuteria spartă
Ori fă cum vrei, sau blăsternă, sau iartă.
Dar dînd clavecinul și canapeaua'n lături,
Vine noaptea! grăbește-te să mături.

URARE

Șchiopătînd la ușa mare
Cu o metanie și o cruce,
Greierele fîi aduce,
Doamne, binecuvîntare.

Gînduri line,
Spice coapte,
Doniți pline:
Miere, smirnă, must și lapte.

Să-ți aducă binele
Clipele: albinele.
Ca balta și miriștea
Să-ți răspundă liniștea.

Bună pază,
Scăpărată dintr-o stea,
Preacurată și albă rază
Casei candelă să-i stea.

Și să te asculțe norocul
Ca un câine, în tot locul.

Cîntec, stihuri și povești. . .
Măre, Doamne, să trăiești!

O LĂCUSTĂ

Mi-a umblat în pădăie
O goangă cu pălărie
Și cămașe stacojii.
Avea fuste și manta
Tăiate din catifea
Și pieptar cu solzi de țiplă,
Căptușit cu un fel de sticlă.

Domnișoarei cu trei rochii
Lăcrimau rubine ochii.
Să te întreb pe Dumneata,
Cum veniși în iarba mea
Și de unde, Domnișoară
De cristal și scorțișoară?

După pana ce te-a scris,
Vii și tu din somn și vis.
Căci vopseli asemeni năș
Decît colo, tocmai sus,

Unde sînt într-adevăr
Pensule de-a fir-a-păr
Și zugravii de o șchioapă,
Meșteri scriitori cu apă.

Ce te-a supărat? Țințarul,
Păpurișul, nenufarul?

Aș fi vrut să stea s-o prind,
A venit încoa sărind
Și-a plecat sărind într-alte
Buruieni și mai înalte.
Și-aș fi vrut să-mi stea întii
Pe un vîrf și s-o mîngîi.

Mi-a lăsat atîta mie:
Bumbii goi, de pădădie.

DENIE

Seara stau cu Dumnezeu
De vorbă'n pridvorul meu.
El e còlea, peste drum,
În altarul lui de fum,
Aprinzînd între hotare
Mucuri mici de lumînare.
Din cerdacul meu la el
E un zbor de porumbiel.
Îmi trimite danie
Cîte o gînganie,
Paianjini pe sanie
Sau pe o metanie,
Atîrnați de o sfoară, groasă
Cît o umbră de mătasă.
Și se leagă de pridvoare
Mirodenii dulci de floare,
Ca o punte de poteci
Pentru fluturii'n scurteici.

Pe drumul de el ales
Graiuł nșare înțeles.
Mai mult spune cucuruzul
Decît gura și auzul.
Domnul tace.
Glasul nuși trimite ncoace.
Domnul face.

DOUĂ CAPRE

Două capre cu trei iezi,
În genunchi, la o tulpină,
Ți se pare că le vezi
Că se roagă și se închină.

În giubele lungi, de păr,
Și cu bărbi, ai da să zici
Că sînt chiar, într-adevăr,
Cinci monahi ori ucenici.

Și și altă asemănare:
Ciute și n suman sărac,
Înțoliteș, fiecare,
Roșcovaneleș și iac,

Sau sculat și, rumegînd
Stihuri mute și litanii,
Scapă, rupt din cînd în cînd,
Șirul negru de metanii.

URECHELNIȚA

Unde fugi, nebună oarbă,
Cu picioarele de barbă?

CINCI PISICI

Am în grădină cinci pisici
Din care două sînt pisoi,
Ele — gingașe, moi și mici,
Ei — dolofani și zdraveni amîndoi:

Spinări, picioare, ncheieturi ca fierul,
Unghii de șoimi și colții lungi, de fiare,
Nar cuteza nici șarpele, nici jderul
Să simtă'n ceafă crîncenele ghiare.

Cînd calcă'n flori și dau să se oprească
S'asculte parcă un murmur pierdut,
Le cade ca pe o scoarță oltenească
Țesută umbra printre foi de dud. .

Sînt tigrii mei, de veche obîrșie,
Și mă mîndresc cu neamul lor cel mare,
Și bărbătesc și blînd la duiosie
Și ntr'adevăr țesuți ca pe covoare.

Dar de ajuns să latre un cățel,
Că fug în pomi și uită și de mine.
Tigri de junglă neagră, stați nițel,
Că mi-ați făcut mîndria de rușine.

STEAUAN IARBĂ

Ca un strop de rouă aprins,
Ce lucește în poiană?
Pentru gîze într-adins,
Să le ndrume în buruiană?

Ca o candelă de schit,
Care, strînsă într-o scînteie,
S-a desprins și a fugit
Pe o gaură de cheie?

Ca o za de prin povești,
Descusută din pieptarul
Unei fete împărătești
Sau din dești mărgăritarul?

Singură cu aureolă
În imperiul de urzici,
Cum te cheamă? Luciolă?
Sau te cheamă Licurici?

E gîngania cu stea
Albăstruie, stinsă în verde.
Nu o atinge, pana mea,
Nici cu gîndul, că se pierde.

DOI FRUMOȘI

Pe-o foaie de izmă ngustă
Se oprește o lăcustă.
Ce frumoasă-i, fa, Mărie!
N-are nici ea pălărie
Și, strînsă-n fotele ei,
Fără tocuri și cercei,
Cu bondița-n subsuori
Și cu talpa goală-n flori
N-a fost, cînd era mireasă,
Nici Crăiasa mai frumoasă.

Însă e și-un brotăcel
Și nu luai seama la el.
Ochii lui în ochii ei
Licăresc și dau scînteii,
Sufletele amîndouă
Tremurînd de-o spaimă nouă,
Și fiecare se strînge
Celălalt cu-o să-l mînînce.
Vai de păcatele lor,
Nu a fost nici un omor,
Au sărit care-ntr-o parte
Și s-au dus în cîrji departe.

Adevărul se cunoaște:
Dînsa nu mănîncă broaște.
Ar putea măcar să guste
Dînsul, gîngașul, lăcuste?

VRĂBIILE

Măa strigat la gard un om
Că-mi fug perele din pom.
Dar avui și eu noroc,
Erau cu coadă și cioc.

NICI NU-I PASĂ

Te-ai oprit într-un cais.
Pasăre, cin' te-a trimis?

Te-ai mutat din dud în dud.
Cîntă, hai, să te aud.

Pasările fermecate
Nu au har să cînte toate?

Cioc vioi și ochi zglobii,
Spune-mi tu, de unde vii?

Așa pasăre bălțată
N-am văzut-o niciodată,

Și atîta catifea,
Scrisă numai pentru ea.

Între pomii din grădină
Ești acasă, dar streină

Și să te ghicesc nu poci.
Mă apropii, tu te joci.

Nu știi, pasăre frumoasă,
Cum te cheamă? Nici nu-ți pasă.

O FURNICĂ

O furnică mică, mică,
Dar înfiptă, va să zică,
Ieri, la prînz, mi s'a urcat
De pe vișinul uscat,
Pe picioare, pentru căci
Mi le-a luat drept niște crăci.

Mărunțica de făptură
Duse, harnică, la gură
O fărîmă de ceva,
Care-acasă trebuia
Așezat în magazie
Pentru iarna ce-o să vie.

—« Un' te duci așa degrabă?
Gîndul meu mîhnit o'ntreabă,
Încă nu te-ai lămurit
Că greșești și-ai rătăcit?
Cu merindea îmbucată
Te-ai suit pînă'n cravată
Și mai ai pînă'n chelie
Două dealuri și-o bărbie.
Nu vrei, tată, să-ți arăt
Cum iei drumul îndărăt?

Să-ți mai pui o întrebare:
E aproape de culcare;
Unde dormi, aici, departe?
Într-o pagină de carte?
S-ajungi virgulă tîrzie
Într-un op de poezie? »

Mă gîndesc ce-i de făcut
S-o feresc de neștiut,
Îngrijat de ce-o să zică
Maica stareța furnică
De-o lipsi din furnicar,
Și-o așteaptă în zadar.

GIUVAERE

Zi cu zi, îmi faci cadou,
Puică galbenă, un ou,
Și nici n-ai avut habar
Că-mi lași zilnic în cui-bar,
Parcă lunecat din cer,
Dintr-o stea, un giuvaer.
În uimirea mea adîncă,
Uit că oul se mănîncă
Și mă uit, mărîre ție!
Ca la o minunăție.
Ăstăzi oul de găină?
Ăstăzi ochiul pe slănină?
Ăsta s-a vîndut în piață
Ieri și azi de dimineață?
Nu se poate! Ce, nu știi
Că nu vînd bijuterii
Mama Voica și Dumitra
Nici cu coșul, nici cu litra?
Precupeți de har și nimb?
Marfa asta nu-i pe schimb.
Prin petala de opal
Se străvede un cristal,
Și într-un sîmbure de ceață,
Strînsă-n tainele de viață,
Încolțește veșnicia.
Asta ție bijuteria.

Puică, ouăle matală
Nu le capeți pe parale,
Că sînt lucruri geniale.
Aoleu, ce proastă ești!
Nici măcar nu te gîndești.

TUNĂ

Tună'n cer. Se surpă, poate,
Stive de lemne tăiate.
Că nu-ți vine chiar a zice
Că joacă Domnul popice.

PODOABE

În lumina lunii moale,
Unei nopți de Betleem,
Se deșiră, tot agale,
Noaptea întreagă, ca un ghem.

Ac, mosor, compas, gherghef.
Raza bate în loc și coase
Plasa întinsă de sîdef,
Desfăcînduși firu în șase.

Ițe în dungă, argintii.

Un păianjen ca o ghindă,
Strecurat prin broderii,
Cade în ele, să se prindă.

Uneori, oprit pe fire,
Și nodînd un vîrf de ață,
Întîlnește în oglindire
Luna plină drept în față!

Vîntul, mai înnalt ca teii,
Iute și nebun, ca țapul,
Horbotele arencii
Le sfișie în crăci cu capul.

Cînd nu bat nici vînt, nici ploaie,
Numai umbrași grea, de lene,
Casnica mea cucuvaie
La gîtealașn fulgi și pene.

VÎNTUL

Nu ştiu cine, pe furiş,
Mi-a smuls toamna'n miez de noapte,
Din grădini, ca un afiş.

Cineva, vorbind în şoapte,
De pe-o scară de coşar,
Antocmit-o'n şase, şapte,

Şi-a virît-o'n buzunar.
Hoţ de frunze, cine-l ştie
Să ia seama: vine iar.

TOAMNĂ

Cade frunza de pe nuci,
Tălpi croite, de papuci.

IARNA BLAJINĂ

Iarna blajină
A intrat în voi, întâi, ca o lumină
Preacinstită, pomule,
Preagingăşe, omule.

A rămas de astă-vară
Luna în ramurile de ceară.
Pomule mic,
Ce torci tu, borangic?

Buruienile sînt îmbrăcate
Şi încălţate
Cu tîrlici
De panglici.

În streaşinele mele
Vrăbiile au adus perini şi saltele.
Pisica bătrînă
Şi-a pus ciorapii de lînă,
Şi torcînd pe neştiute
Din carîmbi şi căpute
S-a îmbrăcat cu tricou
Cenuşiu şi nou.

Toată lumea se joacă
De-a un fir de promoroacă,
De-a țandăra, de-a cremenea,
Vrînd să fie asemenea.

Floarea nu mai vrea să dea
Și s'a făcut nuia.
Apa face minuni
Și soiuri de minciuni.
La jghiaburi, burlane și ciuturi:
Vergele, mărgelile și ciucuri.
Melcul urduros
S'a făcut somnuros:
Dintr'un fel de pămîntel,
Pe care-l știe el,
Și cu un fel de meșteșug,
Și-a făcut un fel de belciug
Șfredelit, găurit, învîrtit —
Și s'a zidit
Pe un an
Într'un fel de pantof, dintr'un fel de porțelan.

Toate taie, toate nțeapă,
Din văzduh și apă,
Și presărat cu ghimpi mici
Pămîntul se ghemuie ca un arici.

DE CRĂCIUN

Cine-ar fi crezut livada
Dintr-un ghem și un mosor?
Că s'a rupt ca un covor,
Deslînată cu grămada.

Calcă lin! Fuioarele
Și urzelile îți pot
Încurca picioarele
Și pantofii mici de tot.

Dacă mă gîndesc, te-apucă
Iarna'n ghemele de sfoară,
Ai să-ngheti, pe ger, afară,
Și nui cine să te-aducă.

Însă, poate ai noroc,
Pentru tine să se facă
Iar livezile, la loc:
Din argint și promoroacă.

JOC DE CHICIURI

Cine s-a jucat azi-noapte
Că ne-a uns pomii cu lapte
Și-a vopsit cu tibișir
Coardele de trandafir?

Ba se poate că o mână
Le-a-nșirat cu un fir de lână
Și-a tras crăci de corcoduși
Prin degete de mînuși.

Vinele dintre petunii
S-au făcut cît niște funii,
Șirma gardului de plasă
E de zece ori mai groasă
Și-mpresoară curtea mea
Cu zăplaz de catifea.

Sforile de telegraf
Leagănă cite-un cearceaf.
Pe o căpiță de mei
Șed opt mii de porumbiei.
Căci întregul Duhul Sfînt
S-a pogorît pe pămînt.

lepuri albi cu blana groasă
S-au strîns pîlcuri lîngă casă.

Țarina, ca de hîrtie,
Envelită cu dimie.
Peste casă, o broboadă
A căzut, ciucuri, grămadă.

Cerbii, în turme și cirezi,
Prinși de coarne în livezi,
Și începînd coasta și urce,
Se zmucesc să se descurce.

Ce folos! Din ramuri, iacă,
Nu mai pot să se desfacă,

Și în plopi sună clopote
Șubrede, de horbote.

ÎN PERDEA

În perdeaua de atlas
Noaptea i-a intrat de-un ceas.
Sfertul lunii de apus
S-a urcat nițel mai sus.

Un foc alb din cer s-a rupt
Și se-animă dedesubt.

Seară nouă'n vreme veche.
Deget fraged în inel.
Luna-i vine în ureche
Și-un lucefăr în cercel.

TRANSFIGURARE

Cu toate că iam spus că nu vreau,
Misa dat noaptea în somn să beau
Întuneric, și am băut urna întreagă.
Ces o fi să fie, o să se aleagă.

Puteam să știu că în zeama ei suavă
Albastră alburie, era otravă?
M-am îmbătat? Am murit?
Lăsați-mă să dorm. . . M-am copilărit.

Cine mai bate, nu sînt acasă,
Cine întreabă, lasă. . .
Cui mai pot să-i ies în drum
Cu sufletul meu de acum?

HAIDE

Dacă ochilor tăi le-ar plăcea
Nevăzutul și neștiutul, ai putea
Veni la mine, parcă,
Și te-ai lăsa primejdiei din barcă.

Și nu te-ai mai gândi la nimic,
Nici la petecul tău de viață mic.
Nămolurile tainelor toate
Zac în mine răsturnate.
Luntrea tîrîță de ele
Se lovește de nuferi și stele.

Într-o limbă barbară
Ți-aș spune povești dintr-o țară.
Vorbele, ca o țărînă
Din șesurile ei ți le-aș presăra pe mină,
Și în lacrimi se vor trezi
Apele țării dinspre miazăzi.

Ascultă: rîurile trec prin mine.
Le auzi tu destul de bine?
Ascultă: grăiește cucuruzul.
Pricepi creșterea lui cu auzul?

Uite-n livadă stupii,

Uite-n vifore lupii,

Uite cerbii,

Uite firul ierbii.

Vezi

Herghelii, stoluri, turme, cirezi?

Toate ale mele sînt și de mine țîn,

Tot ce nusi al meu și e strein.

Din perinile munților, la rîul lat,

Dumnezeu și-a așternut pat

Și s'a culcat.

LOGODNĂ

Vrei tu să fii pământul meu
Cu semănături, cu vii, cu heleșteu,
Cu pădure, cu izvoare, cu jivini?

Vacile ne vor aduce ugerii plini
Și vor mugi la poarta noastră
De salcîmi cu floare albastră.

Nevăstuicile se vor juca în ogradă
Cu purceii și cu rațele, grămadă.

Puii de borangic
Vor număra meiul cu bobul mic
Și vor fugări țîntării.

În fața prispei vor tremura arțarii
Pestriți și va cînta cocoșul.

Vom aduce florile cu coșul.
Din nuiiele de răchită
Vom face împreună zestre împletită.

Și din lina oilor,
Culcușuri pisoilor.

Vrei tu să fi grădina mea,
De iarbă-mare și de catifea?

MIRELE

Pășunea mea tu să fi
Cu pădăii.
Eu să fiu boul tău alb și nevinovat
Care te-aș fi păscut și te-aș fi rumegat,
Pe înserate,
Pe copitele îngenunchiate.
În jugul brațelor tale
Aș urca greul cerurilor goale
Și munții lunii pînă'n pisc.

Am rămîine în lună, pe disc,
Să arăm văile de tibișir,
Să semănăm lămîiță și calomfir.

Culcă-miște trîndavă pe coarne,
Fă-te jugul meu de carne,
Stăpîna mea, frumoasă ca aurul,
De care tremură taurul.

ÎNGENUNCHIERE

Tu miroși că marmura și apa din fântână.
Ai scos din uitare o mână,
Te-ai deșteptat cu genele dese
Peste minunile puțin înțelese.

Vino să te ascund în trestii și papuri
Până-or sosi hainele din cufere și dulapuri,
Pantofii înnați
Cu care-ai să te-ncalți,
Ciorapii de sticlă de mătăasă,
Horbota moale, cămeșile fumurii de acasă.
Măinile mele vor să te-mpbrace
În arome, calde promoroace.

Cu cireșe la cercei
Să mergem la purcei,
Să dăm vitelor tărăștele
Mulgându-le țîțele
În ciubere.
Dă-mi mâna ta fără putere
Cu finul de-a valma.

Taurul vrea să-ți lingă palma.

MIREASA

Ochii tăi s-au pus pe slove și cuvinte
Ca niște albine albastre, însetate de mirodieniile
sfinte,
Și sugînd mierea cărții s-au îmbătat cu ea.

Halucinata științei, vino în grădina mea,
Unde busuiocul a crescut ca brazii, și măceșii
Zgîrie sîmburii sînului prin inul cămeșii.

Pămîntul umblă după tine să te soarbă
Cu vîrfuri boante de iarbă oarbă.
Din sîngele tău băut și din sudoare
Pot să iasă alte poame și feluri noi de floare.

Vino. Dinnainte îți voi desface pelinul și romanîța
Pe care le coace arșița.
Cu brațele și pieptul voi despica poiana
Și buruiana.

Voi ridica vițele fragede cu ghimpi de mărăcine
Ca niște omizi lungi, lipite de tine,
Te voi strecura ca dintr-o plasă,
Dînd foile și umbra de o parte,
Cum ai făcut și tu în carte,
Mireasă!

După ce te voi fi trecut și apărat
De fiarele mici, de gizele de un carat,
De șarpe, de lanțuri și de metale
Vegetale,
O să mă lași să-ți pui inele de mâini,
brățări de picioare.
Și alte veștminte, dogoritoare.

CĂSNICIE

Șopârlele verzi și cenușii, din chiparoși,
Se uită la tine, șopârlă
Albă, cum coși
Pe mal, cu piciorul în gîrlă.

Șerpii casei nu te-au mai văzut,
Oile se opresc, vacile rag.
Și măgarilor încurcați în muște, le-ai căzut
Cu drag.

Trebuie să mergem să cunoască
Tîrla, cotețele, grajdul, balta,
Cine are să le domnească.
Poftim. . . Ariciul nostru, pînă una-alta,

DRAGOSTE

Pe câmpul palid, în sulfină,
Vitele pasc și rumegă lumină.

Ramurile, poamele
Fac mierea, smirna și toate aroamele,

Și călușeii cercului cu zodii,
Curcubeie de jivine și jigodii.

Auzi? Oglinzi și argintări, și n ape
Stă scufundat un clavecin cu două clape.

Zări de zmaț, văzduh de ceramică,
Streașini, un cuib de rîndunică.
Sprintenul aer miroase
A răchită tînără și a mătase.

Pămîntul dă din el
Tidve, izmă, mușețel,
Boance, piersice, struguri.

Rînduri de pluguri,
Cocorii taie brazdă stearpă și ară
Nămolul Țărilor de ceară.

Vin turmele, capre, mioarce. . .

Stăi! Nu te ntoarce.
Coapsa ta sucită stă așa de bine,
Caldă, lângă mine!

Ai vrea să nceapă noaptea? Vrei?
Strînge-mi încet un deget, două, trei,
Neputincioase, somnoroase, putrede, slute,
Pe adormite, pe tăcute.

ÎNVIERE

De cînd misai pus capul pe genunchi, mise bine.
Nu știam că mă voi vindeca de mine cu tine.
Vorbele, gîndurile, împletirile crezusem că mi
ajung.
Nu știam. Au zvicnit umerii, au crescut brațele:
fusesem ciung.
Mișam simțit coapsele, gleznela, spinarea tari
ca un luptător.
Mășam vindecat și mășam născut, sărutîndu-și talpa
unui picior.
Fusesem slăbănog, fusesem orb, rătăcit
Între uragane, miazănoapte și răsărit.

Mîna îți atîrnă'n nisip și pietriș,
Linsă de valul curmeziș
Care vine'mblînzit să-ți pupe unghiile, inelele
și'o brățară
Și îți aduce daruri dintr'altă țară,
Zale rupte, firimituri de coifuri și de scuturi,
O poală de odăjdii argintii și fluturi.

Pentru leacurile din măceșii sînului tău
Am înfruntat mînia lui Dumnezeu.

Vezi? Corabia din zare plutește lin,
Plumbuită ca într-un nămol de cositor ^{plecată pe sfert,} fiert.
Merge marea, merge cerul împovărat de stele.

Numai corabia și noi ne-am oprit între ele.

CÎNTECE
CU GURA-NCHISĂ

IATĂ, SUFLETULE. . .

Sufletule, iată stihuri fără chip,
Fără sunet și fără de răspuns,
De pulbere și de nisip.
Primește-le, murmură-le.
Cuvios mă apropii iar de tine
Fiindcă mă tem și fiindcă te-am văzut
Sălbatec și neliniștit.
Dau adăpost sub un acoperiș cu mine
Lui Dumnezeu și marilor minuni,
Cum aş putea să nu mă nfricoșez?

Le-am rupt să curgă fără șir,
Metanii deslinate,
Horbote, petice, borangicuri, frunze.
Aș încerca să stăm din nou la șoaptă
După ce dansurile s-au oprit
Și a tăcut orchestra.
Vreau să vorbim în graiuri desfăcute,
Și, dezlegînd cuvîntul de cuvinte,
Să alegem înțelesurile pe sărite.

Alt'dată, am grăit în stihuri încălțate,
Croite măsurat și împodobite.
Am ostenit să-mi fie strînsă limba în coturni
Și vreau să o las să umble de acum desculță.

DUREREA MEA. . .

Durerea mea de vineri duminicăsi mai dulce.
O gust mai mult cînd sună un clopot
dintr-o turlă.

De ziua săptămînii mi-e milă și mi-e silă.

Anuși opac și vremea s'angroșat,
Mă cheamă ora din trecutul isprăvit
Și nu e loc să ies din cea de-acum,
Prin funingini și scrum.

Timpul mi-este însă scump,
Căci mi se pare căsi al meu,
În vitejie și în înfricoșare.
Ești un erou? Ești un fugar?
Omule, purtat ca o manta tîrîș,
Din șapte nasturi mai atîrnă cinci.

Doi s'au pierdut.

Unul a rămas pe munte,

Altul a căzut în rîpă.

Auzi! . . . Cade în eternitate.

MAI MULT PĂMÎNT

Duc pămînt pe tălpi
Cît cuprinde pămîntul.
Mi-am făcut opinci din șesuri,
Corăbii din talaze
Și aripi din vînturi.
Mai multe ape clocotesc în mine
Decît în matca mării,
Mai multe stele au sclipit,
Văzduh mai mult a fugit,
Umbră mai multă a trecut
Prin pasurile sufletului
Decît printre piscuri.

Drumețul înghețat pe creste
A fost adus pe targă.
Încălzește-i mîinile, maică,
La icoane,
Luminează-l cu candela.
E bine în chilia ta,
E bine în sufletul tău.

Dă-i puținică miere și-o prescură,
Ține-l o sută de ani ascuns,
Ș-asculte, noaptea,
Lîngă mîinile tale mbătrînite,
Toaca blîndă de utrenii.

TOT O SARICĂ

Tot o sarică măncăpe,
Gros și slab, mare și mic.
Făcîndu-se pentru mine pitic,
Măa bătut pe umeri Dumnezeu
Cu mîna lui femeiască.
Tu ești? măa întreat; te cunosc.
Nu am știut răspunde.
Eu eram? eu nu eram?
Cum putea să mă cunoască?
Mă cunoști, Doamne, din vie,
Din lume, din farnece, din schit?

O să-mi spuie altădată, Dumnezeu,
În ceasurile mici din amurg,
Cînd vom vorbi în patru ochi.

Dar cînd voi pleca într-acolo
Pot să iau cu mine
O carte groasă
Și cîinele de-acasă?

SINGURE VIN

Singure vin lucrurile din trecut,
Duhul lucrurilor fără ființă, fără umbră.
Vin din buruienile vremii,
Din catifeaua putregaiului,
Din iasca lui, din pluta scorburoasă,
Însoțite de zboruri de libelule.
Tristețile de demult,
Dintr-alte vieți ale vieții.
Unele mă știu, altele m-au uitat,
Mise frig. . .

Cum o chema nu mi-a spus.
Am văzut-o de sus
Încă o dată.
De două ori o am văzut,
Înstrăinată.
O dată, la fântâna Samaritencii,
O dată, pe stradă, sub umbrelă.
Nu mai e fata zveltă cu donița pe umăr,
E un lucru, amestecat
Cu lucrurile fără umbră.

TOATE STELELE

Toate stelele care-au trecut
Prin zăbranicul meu
S-au ridicat într-alte roiuri,
Intrînd într-alte nopți.
Erau în plopi, s-au prins în brazi.
Erau în chiparoase, au intrat în tei.
Au fost în fîntîni, sînt în ceruri.
Bună dimineața, luceafăr!
Geana de argint tremură ca zaua.
Ai fost pe un pieptar de fier
Și-ai răsărit în zare.
Bună dimineața, fetelor!
O să pliviți pînă la scăpătat,
Cu fotele întoarse pe brîu,
Stelele întîrziate, încolțite, în pămînt.

DE PE PODUL RÎULUI

De pe podul râului
M'am uitat în unda lină,
Prin care s'a strecurat
Fumul vremii albastru.
Au trecut înnot pasările albe,
Cenușii și pestrițe,
Împinse de umbră de sălcii.
Au trecut și luntrile,
Au trecut și îngerii oglinziți.
Peste umărul meu se uită în ape
Mulțimea.
M'am ridicat: podul era pustiu.
M'am aplecat: mulțimea s'a întors.
Am vorbit și nu mi s'a răspuns.
Se uita și un copil în riu,
Uimit și el de frumusețea lui.
Vezi să nu cazi!
Vezi să nu cazi!

DORMI?

Dormi, sufletul meu? te-ai culcat?
Plouă și singur mi s-a urît.
Vreau să nu te supăr.
Te-am văzut citind la lampă
Și n-am băgat de seamă
Cînd ai închis oblonul din grădină,
Tărcat cu dungi egale de lumină.

Am bătut încet în fereastră
Și iar am bătut, mai tare,
Și am intrat în încăperea ta.
Curată rînduială!
Cartea sta deschisă la pagina albă:
Toate paginile cărții erau albe.
Ce citeai tu într-o carte fără slove?

Patul era nedesfăcut.
Cearșaful nou, perina proaspătă.
Unde ai plecat?
Unde umbli noaptea singuratic?
Încălțăminteă țîeste neatinsă.
Nu e gunoi la tine.
Te-mbraci cu cămașă de piatră
Și te încingi cu funie de argint.
Tu n-ai nici sudoare,
Nici praf, nici scuipat.

Un ac îmi înglodește inima străpunsă,
Medicule fără de prihană.
Sau e un cui de la Crucificat
Sau un ghimpe din cununa lui.
Vindecămă, suflete.
Vin-acasă, suflete.
Adu leacuri, suflete.

MĂRȚIȘOARE

NU AM. . .

Nu am nici pietre, nici metale
Pentru suavele tale
Diafane frumuseți,
Adunate din sute de firimituri de vieți,
Din floare, din rouă, din pasăre,
Ca niște mărgele de mei, de porumb și de mazăre
Cu acul și firul.
Gîndul meu ca trandafirul
S-a întristat.
Am uitat
Să culeg și să opresc
O strachină din argintul ceresc.
Mîl așternuse luna pe masa cu scule
Și puteam să fac giuvaere destule. . .

Trezește-te, haide, din somn și din puf,
Gîdilată'n ochi de un zulf
În care bate soarele.

Fiindcă vreau să ți le citesc mărtișoarele. . .

SĂ VEDEM. . .

Să vedem, ar putea graiurile mele
Să-ți vie ca niște inele,
Ca niște brățări, ca niște cercei?
Încearcă-le. Uite o dată unul, o dată cinci,
o dată trei,
Părechi și despărechiate,
Sau o dată pe toate.

Le-am suflat cu zmațuri de zile, de ore
și de secunde
Și le-am făcut rotunde:
Cristale ca piatra acră și ca sarea de lămâie,
Neputându-le face tămâie
Și scîrbit de diamante limpezii și lucii.
Uite, de pildă, unul în chipul crucii,
Ar pune un semn turbure de lumină
Subt bărbia ta de fată creștină.
Altul își agață de ață
Gogoloiul de ceață.

Să vedem, din atîta sărăcie,
Să vedem, nu se știe,
Ce țiar veni mai bine,
Lucrurile goale, lucrurile pline,
Grele sau ușoare?
Căci toate sînt mărțișoare.

FRAGEDA

Nu îi fie de deochi,
Ce frumoasă-i fără ochi!
Tivul pleoapelor se coase-n
Ferfenițe de mătase.
De când s-a uitat în stele
I s-a prins bezna de ele.
Dintr-un lunecuș cu pana
I s-a ncondeiat sprinceana.
E tot pana care scrie
Fluturii din păpădie.
A luat gura ei tipar
Parcă de la nenufar:
Ce i-a spus visul ascuns,
De-a șoptit și i-a răspuns?
Nu ș'cu cine seamănă
Că îi pare geamănă:
O să mă silesc să caut
A ghici pe nai și flaut.

Între perine și pături
Mîna-i stă pe/aci, pe/alături.

Pune-i degetare
Cîte-o sărutare.

Umblăncet, iași mînañcet,
Mutăși o încet,
Să nu se deștepte. . .
Șin cuprinsul pămii drepte,
De zîntii de marte,
Puneși mărtișor o carte.

CUVINTE STRICATE

Toate
Cuvintele mele sînt întortochiate
Și s-au îmbătat.
Le vezi? Au căzut, s-au sculat.
Au vrut să alerge și să joace,
Dar beția le-a prăvălit încoace.
Nu mai știi ce spun și is
Bolnave de rîs.

S-au stricat cuvintele mele!
Umblă prin mocirle cu stele
De cositor
După un mărtișor,
Și-ar voi să culeagă roade
Fîstîcite și neroade
Din sălcii nici verzi.

Cuvintele să nu mi le mai dezmierti,
Să nu le mai spuie agale
Buzele tale,
Să nu le mai cînte cumva
Vocea ta
Și pe cobză deștele.

Hulește-le!

NU E

În cutia de sîdef și aloi
Au venit podoabe noi,
Lăcuste, păianjeni, brotăcei.
Nu te speria de ei.
L-am încremenit în stihuri blajine,
Ca să te gătească pe tine,
Stăpînă.
Șopîrlasi pentru glezna de la mînă,
Iar șarpele pentru grumaz,
Fetișcană de atlaz —
Și pentru șoldul dumitale, de vioară,
Domnișoară.

Te rog a mă ierta
Dacăși zic și tu și dumneata
Și dacă din cuviință și de frică
Mintea mi se face peltică
Și uitucă mi se face.

Chihlimbarul ăsta-i o răgace.
Matostatul e un cărăbuș
Prins acuș.

E adevărat? Nusi adevărat!
Gîngăniile au cam întîrziat,
Și cutia de lemn de aloi
S'a întors din drum înapoi,
Pe spinarea furnicilor
În hamul și hățul panglicilor.

Bună dimineața, duduic!
Uite! mărtisorul: nu e.

BURUIENI

IARBĂ TREAZĂ

Cu urechea la pământ
Lunecînd lascult prin foi
Lungi, de cîrji de popușoi,
Graiul apelor din vînt.

Laud undele așternute
Giulgi moi, ca de hîrtie,
Șoapta cum îi întîrzie
Sufletul să i se mute.

Sculele mele cîntate
Leaș zvîrli vîrtej în foc.
Vreau un singur pai, în loc
De unelte încrucișate.

Dintr-o strună de o sfoară
Voi să mă căznesc să scot
Geamătul și aleianul tot,
Pîcla grea și ceața rară.

Treceți toate pe o coardă,
Iarbă trează, floare moartă.

NU VAM SĂDIT

Nu vam sădit și nu vam cercetat,
Ați încolțit în drojdii de țărână,
Bezna din zguri va pus și semănat,
Și de ogor vați prins cu o țiftină.

Înnăbușind sălbatice grădina
Și roadele alese leați ucis.
Nu mvați lăsat să mîngîi nici blajina
Căutătură galbenă în cais.

Împotrivate, aspre, solitare,
Ați biruit cu blăstem și năpastă
Și vă crezusem strepezi și amare,
O blestemată bălărie proastă.

Dar ați răzbit în piatră: Pace vouă!
Și binecuvîntare cui va dat.
Sînt bucuros de mulțumirea nouă
Că sa stîrpit gustosul zarzavat.

Și de nam luat nici poame, nici legume,
Am scos cu degetele Cosînzonii
Din brazdă rădăcina fără nume
Și neștiuta mierea buruienii.

BURUIANĂ, NU ȘTIU CARE

Buruiană, nu știu care
Ții porecla de născare
Și nici nu vreau să ți-o știu.
Știu că ești pământul viu
Și că, orișicum, tu crești
Fără ști cum te numești.
În fieștecare sat
Fetele te-au botezat.
În fiecare urzică
A pus Domnul o mărgică
Și-a croit tulpini și floare
După soiuri de țipare
Cu osîrdnică migală,
Să nu stea țărîna goală.

De folos ori nefolos,
El vrea nții lucru frumos.
Dintr-o îngustime-a ștofi
A scos crinii și cartofii.

Cu acelaș fir de ață
Țese, prinde și agață,
Și la fel, cu aceeaș rîvnă
Că scoți floare, că dai țîfnă.

Omul însă, căpcăun,
Vrea frumos numai ce-i bun,
Împărțind, pe câte toate
Sînt, în feluri de bucate,
Judecata i-o dă gura
Și-i dă lingura măsura.

Nu-i frumos la el ceva
Care nu se poate bea,
Și nimic bun și curat
Nu-i, ce nu e de mîncat.

Buruieni cu fir aprins,
Nu vă caut după lins,
Spicul nu-l aleg cu must
Și nici ghimpii după gust.

FRUNZĂ PALIDĂ, FLOARE GALBENĂ

Frunza cînd moare
Se face floare.
Au adunat lună și lumină
Pomi în grădină
Și scutură soare.

Ați fost niște trupuri
Și v-ați făcut fluturi.
Nucule, suflete scuturi.

Dafini, duzi și migdali
Erau plini de papagali.
Le-au căzut aripi și pene,
Fulgii, alene
Și pendeletele.
Le-au rămas în arbori scheletele.

Miroase a piatră și ceară,
Și ziua intră în seară.
Prin ceața mînjită cu humă
Se micșorează carul cu paie de brumă,
Dric vînat, strîmb, pe jumătăți de roți,
Și cimitir întunecat, de hoți.

În mocirlă și apă
Calcă momîia ciungă și șchioapă
Și duce carul ei cu gloabe mici,
Ca un jeluitor singuratec, cu bici.
Azi n-are nceput deslușit
Și pare o zi de sfîrșit.
Mîine va fi, nu va fi. . . Iată,
Umbra strînge orele aplecată. . .

COLIND

Doamne, vreau să-ți mulțumesc...
Dar în graiul omenesc
Slova vorbelor tocită,
Vorba slovei prihănită,
Înțelesul otrăvit
Le-a mușcat și simbolnăvit.

Un strigoi
Pune-n negreală noroi.
Pravila de baștină
S-a pierdut în mlaștină.
Ochii mici ai literii
Sticlesc ca ai viperii.

Voie dă-mi să spînzur graiul
Și să-ți mulțumesc cu naiul.
Cîntecul care mă doare
Frate-i cu tăcerea mare,
Cu îngerii, cu lăstunii
Și cu șoapta rugăciunii.

Noaptea îți înșiră albe
Fire de beteală, salbe,
Fluturi și mărgăritare.
Mulțumește, lăutare,
Bunului tău împărat,
Și să-i cînti îngenunchiat.

CRUCEA VECHÉ

Crucea veche de la drum
Este cum s'a pomenit,
Cu Hristos cel răstignit,
Zugrăvit cu terci de fum.

Turmele și carele,
Vremea, vîntul trec și pier.
Ea stă singură la cer,
Cu Acela Carele. . .

Lemnul i se tot dăvîngă,
Zugrăveala se mănîncă,
Trupul se cunoaște încă,
Povîrnit pe mîna stîngă.

Toamna, grija nu știu cui
Mai bătea cîte un cui,
Și c'un deget sau cu două
Da cu albăstreală nouă.

PUI DE VÎNT

Vîntul strigă: nu-i răspunde.
Și te cheamă: te ascunde.
Te găsește? Dă cu frunză.
El nu știe să se ascundă.
Abia de învățat să știe
Să se toarcă și subție,
Să se facă lînă moale
Prin porumb și ramuri goale,
Pletele săși depene
Prin zăbrele țepene.

Vînt? A fost numai un pui,
Pasăre din țara lui.

Aripile de dantele
Încăș cu bruma pe ele,
Degetele, la picioare,
Au în vîrf mărgăritare,
Și călcîile-n stihar
Oună par, de nenufar.

Calcă lin și cu sfială,
Ca pe foi de poleială,
Șovăind că poate strică
Gîzele de majolică.

Mirodenii cu tămîie
Lîmpresoară și lî mîngîie.
Urmasi e mirositoare
A sulfină și răcoare.

Cheamă l. Puneți amîndoi
Gura n flaut și n cimpoi.

MOȘTENIRE

Ia luat moșului din gură
Luleaua, pe arătură,
Cu scuipatul de mohîrcă.
Și-a luat și pe moș în cîrcă.

Moșul, nedeprins cu somnul,
Adormise întru Domnul.

Și ziua namiaza mare,
Cu unchiașul în spinare,
A-nvățat să cînteasa,
Din scuipat și din lulea.

Erai, taicule, plugar,
Dar psalt bun și lăutar.

Zicuți și eu o cîntare
De alean și întristare.
Urcă-n slăvi, într-o stihie.
Scripca, taică, ți-este vie.

Ghiersul meu nemaicîntat
Încîlcitui și uitat.

De te va trezi urcușul,
Dă-i băiatului arcușul,
Alăuta și luleaua. . .

Cerui palid ca luleaua.

OM DE PĂMÎNT

Clădităncet cu dalta și mistria,
Zidirea lui atingeîn cruci Tăria.
Pleșuve piscuri, zvelte, drepte, rupte:
Sorocul împlinit al unei lupte.
Meșteșugarul trist a biruit.

Scoboară bîrnele neodihnit
Și, desfăcute mîinile de scule,
Și leîmpreună: douăsau fost destule —
Și se măsoarăîn cea făcut. Răsplata
Este căși vede lucrul năzuinții gata.
Moșia străjuită de statui
E doară sporul frămîntării lui.

Nu se ghicise pînăîn ziua șaptea
Ce deslușește ochiul peîntuneric noaptea.
Putea să fie piscul mai frumos,
Dacă te uiți în sus, de jos.
Deabia la vîrf ce scoabe cu talpa
pot săl lege
Mai trainic, ziditorul înțelege.
La trudă, zi și noapte, două vieți,
Afi ce știi, și ceai știut înveți.

Mieșteșugarul, tată, e pămîntul.
L-ai auzit tu geamătul, cuvîntul?
Ți-a spus ce vrea și ce și-a pus de gînd?
Că este greu, că-i prea tîrziu sau prea curînd
Să scapere țărîna vulvori și jar de vatră?
S-a plîns că vîntul gol îl chiuie și-l latră?

Că duhurile rele, a ocară,
Mînjesc catapeteasma cu aripa murdară?
Că-i îmbălează varul și-i vîră viermi în grindă?
Că neputînd să-l spurce, îl spurcă în oglindă?
S-a plîns de carne, cînd a fost strivit
În rîpa lepezilor de granit?
Cînd l-a călcat, mînat pieziș de slugi,
Călcîiul temeliei, de colț, pe tăvălugi?

Pămîntul nu se plînge. Lui nimic
Nu-i de ajuns de mare ca să nu-i fie mic.
Crîncen la cuget și la faptă,
El se-ncleștează-n el și rabdă.

La mieznoapte și la zi-amiază,
Munții treziți la veghe stau de pază,
Și îmbulzita coifurilor gloată
Nu are-n strungă loc să treacă toată.
Dintre cetăți de plumb și de omăt
Purcede înnainte și-ndărăt,
Se dezmoșesc din stîncile oprite
Zvonuri de lănci, murmure de copite.

În peșteri și firizi, nerăbdătoare,
Bat hergheliile copita de zăvoare.
La trecători, în marea sihăstrie,
Un uriaș se scoală, cu zaua argintie,

Cu fruntea'n cer, cu scut la cingătoare,
Scrutînd în şea ţinutul şi liniştea, călare.
Din neamul vechi al Crailor Carpaţi,
Născuţi din piatră maică,
Sînt teferi zece gemeni, alăptaţi
La ugerii sălbatici de zimbroaică.

Uite-l sfios, ursuz şi mut,
Smerit ca lănceput,
Destoinic însă şi a doua oară
Să mai ridice un hotar de ţară,
Neştiutor de sine şi de tot,
Frînt pe genunchi ori opintit în cot.
Îl mîngîie de viaţă şi de moarte
Rotirea'n bolţi a şoimilor, departe,
În rotegoale, prinşi în curcubeie.

Şi, dimineaţa, proaspăta scînteie
O ia din pîlnii de zorea
Şi-i scrie Domnului cu ea.

A VENIT

De zeci de vieți îl cheamă
Pe cel fără vîrstă, fără țarm, fără vamă,
Din singurătate.

Are să vie vîntul, poate,
Cu sulurile desfășurate.
Poate o umbră albă
Cu luna în salbă.
Poate veni pasărea înstelată
Cu aripa tăiată,
Ăcvilă, drumeață
Prin țărîna și ceață.
Poate vîntul mării, pribeag pe talaz.

Nu venise pînă la amiaz'.
N-a venit nici pînă la toacă.
Strigătul în pustiu începuse să tacă.
Păianjenii, preoți și arhierii,
Puricînd odăjdiile de șcînteii,
În arcul streășinii de la cerdac,
Le cîrpeau cu ață și ac.

Într-un plop cu turla subțire
Corbii și alegeau mînăstire.

Mișunau omizile n ălbii uscate
De ape adevărate.
Luna spartă
Căzuse ntr-o scorbură moartă,
Ca un urcior de lut.

Cînd a venit? Cînd a trecut?

Nu era vînt,
Nici pasăre, nici de cer, nici de pămînt,
Nici om, nici vis.
Era ca un lucru scris,
Făptură de șoaptă și scamă,
Se urzește, se destramă.
Ca o licărire de icoană.
Avea inel, cu o broboană
Ca o măceașă, privirea amară
De căprioară.
Zîmbetul întristat.

Lai așteptat.
Ai adormit.
A venit.
A plecat.

VÎNT STRĂIN

Vîntul nostru mic mă cruță.
Merge încet după căruță.
Mîină boii grei la pas
Și desjugă la popas.
Suflă în foc și în ceaun.
E copilul nostru bun.

Vîntul cel adevărat
E străin și vierșunat.
Ca o bucată de apă,
N-are loc în ce săncapă,
Nici pe piscuri, nici în groapă.
N-are de ajuns pămînt.
Cîmpul meu îi este strîmt.

Pustnic și întăritat,
Plugul și lașgenunchiat.
Rupe, scurmă și sfărîmă,
Umple cerul de țărîină.

Își mîină cu miile,
Negre, hergheliile.
Răscolește mările,
Le varsă căldările. . .

la'n vârteje turmele
Și le pierde urmele,
În spinare, să răstoarne
Taurii izbiți, în coarne.
Pune zările pe fugă,
Prinde munții și-i înjugă,
Cu pădurile gălbui
Alergînd în hora lui.

Vîntului, noi, venetic,
Nui putem cînta nimic.

FĂCĂTURĂ

Dacă vrei să te iubească
la podoabă tinerească,
Pune la urechi scînteii,
Legănate pe cercei,
Mîinile într-un roi de stele
Scăpărate de inele.
Albiturile să-ți fie
Cum îi foaia de hîrtie,
Șorțurile proaspete.
Și primește-l oaspete.
Horbotele mai ușoare
Decît pleoapele de floare,
Și călcată, fusta lungă,
Bine, netedă, pe dungă.
Iar făptura să-ți miroasă
A mireasmă uleioasă.

BÎLCI ÎN ALDEBARAN

Hai mărgele! la mărgele!
Cerul meu e plin de ele.
Giuvaere, cruci, podoabe,
Cîte trei și patru boabe,
Cu scînteii mai tari, mai slabe.

Vînd și un mărgăritar,
Cinci ocale la cîntar.
Dar păcat de greutate,
Că scade la jumătate
Și pierde cîte-o cîtine
De crîmpei din îngustime.
Vineri seara, la lucarne,
O să-l am cu două coarne.

Dar aduce și noroc,
Că se face iar la loc. . .

Toată noaptea țiu deschis:
Vînd pe dragoste și vis
Și numai pe datorie.
Plata la Sfînta Mărie,
Ori la un soroc, știi eu?
Cînd o vrea și Dumnezeu.

La numai un pumn și duse:
Într-o palmă ții opt sute.
Dacă merge bine treaba
Dau și Carul mic degeaba.

Cînd lumina se aciuă,
În oblon se face ziuă.
Încui ușa pe la clanță
Și strîng bolta-n tărăboanță
Și o car tiptil acasă:
Zorile să nu mă vază,
Vîntul să nu mă miroasă.

Azi, mi-a mai rămas o stea.
Fetelor, care o ia?

LUNA SĂA

Luna s-a suit în zare
Din pământ, cît o căldare,
Și pe cît se tot ridică
Moara'n rîu se face mică.

La iazul de platină
Cumpăna se clatină.
Și cred că-i un meșteșug
Luna prinsă de belciug.

Cobilița'n cer se urcă,
Sprijinită'n crac de furcă,
Pe cînd moara, strînsă glugă,
Ține loc de buturugă.

CÎNTEC DE BOALĂ

Domnul, Dumnezeu mare
Misa umplut două pahare
Din cerescul lui rachiu
Scos din lună cu burghiu.
Și'n fiecare pahar
A lăsat și un drob de har.

Amîndouă's ale tale,
Zise Domnul, ia-le, bea-le.

După ce m'a împărtășit,
Insul mi s'a risipit.
L'am pierdut jurîmprejur,
Ca o ceață dintr'un ciur.
Și'am rămas pribeag în boare,
Ca un miros fără floare,
Al cărèia lemn uscat
Rădăcina și'a uitat.
Ca un foc fără cărbune.
Ca un fum fără tăciune.

Sfintele sale potire
Au intrat în clocotire.
Suffetul îmi umblă beat
Pe subt veac și peste leat.

Și de sfînta băutură
Mă ia cu frig și căldură.
Carnea n-ar fi mai bolnavă
Dacăș fi băut otravă.

Încerc sufletul să-l mint
Că boala nu mi-e de argint.
Beteșugul, în zadar,
Că nu mi vine de la har.
Dar un leac întotdeauna
Ll aduce noaptea luna,
Și cînd lună'n ceruri nu e
Geme ca străpuns de cuie.

Din ce văd, cu jurămînt,
Boala-i de la Duhul Sfînt,
Și nu mi-e milă măcar,
De nu de mine, de har.

IESE VATRA

Iese-o vatră și se varsă,
Mare, din negura arsă:
Aur crud, fierțuri de jar,
Dintr-un fund ca de altar.

Trestiile prin unghere
Par aprinse la Nviere.
Într-o scorbură de strană
Șade-o maică-ntr-o icoană.

Sălciile se închină,
Babe mici, din rădăcină,
Și fieștecare trunchi
De răchită stă-n genunchi.

Geme-n papuri cîteodată
O cădelniță-ngropată,
Și din bălți adînci, arar,
Toacă-n gol un clopotar.

Unde cauți, rugă, șoapte
Și biserici, zi și noapte.

DACICA

Mă uit la tine, şubred vas de lut.
Trei mii de ani ai încăput.
Veci de vecii, pe care le înfrunţi,
Sau adunat în golul tău, mărunţi,
Şi fiecare vîrstă din vecie,
Lăsînd un fir de praf drept mărturie.
L-a pus tihnit în ciobul păstrător.
Clipa trăieşte, veacurile mor.

Tu, plin de taine şi ştirbit în gură,
Ai stat ascuns adînc în arătură.
Nici oasele nu i s-au pomenit
Ale aceluia ce n zinalţ te s ncremenit
Şi, frămîntînd, ţi-a dat obîrşii noi.
N-a mai rămas măcar din el gunoi.
Tot un pămînt, la fel de bun,
la fel de prost:
Tu eşti aci. El parcă nici n-a fost.

Dar înmuiată n sînge şi sudoare,
Unghia lui ţi-a pus un zbhghi de floare
Şi, ocolindu-ţi coapsa cu subţire
Chenar, i-a dat noroiului simţire.

Tu poți să fi, el poate să nu fie,
Zgîriitura-i teafără și vie.
Nu ești al singurului Dumnezeu,
Ca luna, ca o stea, ca o pustie,
Ești și al semenului meu.
Brîul tău viu, cînd mîinile-au murit,
Dă biruință gîngașului pipăit.

Olarul drept pe palma lui te-a pus
Și-ai scos răspuns, la deget, în auz.
Fragedul sunet, dulce, lin,
Entreg și nou ca la-nceput, și plin.

Urciorule de vis și de pămînt,
El ți-a dat glas. Eu îți voi da cuvînt.

ÎNTRUN LAC

Întrun lac alb de lumină,
A ieșit o lună plină.
Ce mai caută și luna
Tot în lacuri totdeauna?

Limpezește și își spală,
Noaptea, farfuria goală,
Porțelanușavînd o pată
De argint necurățată.

Azi, în lacul înghețat,
Blidul nu i-a mai intrat
Și-i atîrnă-n ceața sură
Vătămat de o știrbitură.

DOI COPII S/AU DUS

Doi copii s'au dus de mînă
Colindînd o săptămîină
După scoici, după ghioace.

Vrînd cu marea să se joace,
Ea, pierdută'n hora ei,
Nu s'a prins la rînd cu ei,
Ațîțată săși dăstrame
Păturile de năframe.

Se dezbracă și se'mbracă,
Singură ca să se placă,
Fermecată să se scalde
În sîdefuri și smaralde.

Nu știu ce le'a cășunat
Pe la ceasul înnoptat,
Că pe un drumeac stingher
S'au pierdut, intrînd în cer. . .

HORE

HORA LUI ESOP

La oraș, pentru animale,
E un mitoc de haimanale.

Toată lumea are loc
În asemenea mitoc.

Păsări, fiare, dobitoace,
Cu cojoc, fără cojoace.

Pițigoiiul, cucul, stîrcul
Vin să vadă cum e tîrgul.

Vulpea e cu nsărcinare.
Cioara vine de plimbare.

Oaia știe cum e cașul:
Nu știa cum e orașul.

Obicei de mînăstire:
Pe trei zile învoire.

O cumătră și o mătușe
Stau cu mătura la ușe.

Șis deschise ușile
Cui vine de-a bușile.

Pentru șoareci și pisici
Sînt tăiate praguri mici.

Jivina cu lunecuș
Are osebit culcuș.

Pentru dāsagi și măgari
Ușile, frește, mari,
Căptușite sus cu vată,
La ureche să nu-i bată.

Ieslea, și ea, sar putea
Să fie de catifea,
Nu știu, nu e treaba mea.
Însă știu că'n turn, la han,
Cîntă bivolul bălan.

E un ghiers puțin mai tare
Decît de privighetoare,
Însă, vezi, de aceeași dat
Răgetul: pentru cîntat.

HORĂ DE BĂIEȚI

Într-o țară care-a fost
Era mare cel mai prost.
 Bi:ba, ba:ba
 Li:ba, la:ba.
Țara unde-i bun tutunul
Avea proști unul și unul.
 Bi:bo, bo:bi
 Ri:bo, ro:bi.
Cine-o leacă-avea de cap
Și-l punea după dulap.
 Hu:hu, bu:hu
 Bu:hu, hu:hu.
Pentru că omul cel mare
Se-alegea după picioare.
 I:ha, ba:ha
 Ba:ha, i:ha.
Umblau solii prin norod
Cu un carîmb și un calapod.
 Lu:la, la:lu
 Vi:va, va:lu.
Și cinstirea ți se da
După talpă și pingea.
 Da:du, du:da
 Ga:gu, gu:da.
Dar deșteptii sînd prea mulți,
Au rămas pe drept desculți.
 I:ha, pa:pa
 Pa:pa, i:ha.

Am o minte, vai de mine,
Și mă face de rușine.

Cioșca, boșca

Boșca, cioșca.

Spune tu, pe cei cunoști
Dintre proști pe cei mai proști?

Zuși, zușra

Zușra, zuși.

După chică sau chelie?

După unghii sau simbrie?

Pașvu, gașvu

Lașvu, lașvu.

Fincă, vezi, mai marele

Și ascunde picioarele.

Trala, lala

Lala, lala.

HORĂ DE UCENICI

Poate ai auzit de o țară. . .
De țara lui Pierde vară.

Și acel ce nu aude
Are n țara ceea rude.

Ce ai să mi spui de Gură cască?
Cine nu i să nu l cunoască?

Dacă te aș fi întrebat
Despre Papură împărat?

S-a dus veste, aș fi răspuns,
Ca de un drac de popă tuns.

la seama să nu te nșeli,
Că trecem la socoteli.

Zece, șapte, nouă, una
Deopotrivă s totdeauna.

Ba pe cît mi se cam pare,
Nula e ceva mai mare,
Și un chil e cît un dram.
Bine. Nici nu m-așteptam.

Înmulțești? Ca și cum scazi.
Cesa dat ieri? Ce dă și azi.
Cum e împărțirea bună?
Cînd sporește și adună.

Cum sint puse oasele?
La om, pe de-a-ndoasele.

Citești drept? Dar scriu întors.
Pui muștar și iese orz.
Pui cartofi, ies toamna gîlci.
Piatra cesi? Un fel de zgîrci.

Despre măduvă și carne. . .
Niște copite și coarne
Și se vede pe copită
Potcoava nejumulită.

Ce ia cofa din izvoare?
Păcură și apă tare.

Ceți fac vacile-n pășune?
Ce să facă? Rod cîrbune.

Ce e cercul? Un pătrat.
Cum e unghiul? Crăcănăt.

Un cățel? E un purcel.
Ceși altfel? Tot ceși la fel.

Sînt acum încredințat.
Tînăruși om învățat,
Zice Președintele,
Potrivinduși dintele.

Și noi, zise adunarea,
Neșam făcut încredințarea.

Așa școală, frateșmeu,
Parcășăș învăța și eu.

HORĂ ÎN GRĂDINĂ

Între flori de chiparoasă
Doarme. Cine doarme dus,
Răsturnat cu ceafa'n sus,
Vînătă și unsuroasă?

De subt foi, unde-i culcat,
Capul singur i se vede.
Somnorosul din livele
A vorbit. Poate-a visat.

N-are fir în cap, de chel,
Și, găsi-l-ar strechile,
L-au căzut urechile.
Duste, zgâlțîie-l nițel.

Domnule, nu ș'cine ești,
Dar te bate vîntu'n pat
Și parcă te-ai și umflat.
Pune fesul, că răcești.

Dă-i mai bine un bobîrnac.
N-ai văzut că e dovleac?

HORĂN BĂTĂTURĂ

Într-o magazie goală
Am deschis și noi o școală.
Mai cu seamă fetele,
Bercile, boghetele,
Sînt silite să învețe
Înșirate sus pe bețe.
Am primit la învățătură
Tot ce a fost mai bun de gură.
Găinile și cocoșii
Ne-au trimis gălăgioșii.
Biblica s-a învățat,
Cred că nu m-am înșelat,
Atît să zică: « păcat ».
Și s-a dus pe drumul scurt
Zicînd că știe prea mult.
Mîța vru să fie moașe,
Dar se lasă păgubașe.
Din clasa nîtîia primară
A fost broasca dată afară.
La purtare și Grivei
Are tot unu și trei.
Gîsca mestică sacis
Și rața moare de ris.
Curcanul, umflat în pene,
Scoate moțul din sprincene:
Cîntă-n poartă caterinca.

Directoare: Baba Tinca.

HORĂ DE ȘOARECI

Toarce supărat
Și îngândurat:
Se mplinește, poate,
Anul jumătate,
Și tot nu-i mai trece.
Să rămâie rece
E cu neputință.
Nu-i dă voie firea.
Și-i o suferință
Numai amintirea.

Din tot ce-am aflat
Din vecinătate,
Are roșcovanu
Marcu cotoșmanul
Nu numai dreptate,
Dar temeieri bune
Să se și răzbune,
Dacă nu i-ar spune
Cugetul jignit
Că ce-a fost rămîne
Bun pecetluit.

Aflu aşadară
Că într-un timp şi o vară,
Mîndru cum îi el
De ce-i poate ghiara,
Lă nfruntat ocara
Unui prichindel.

Ceea ce cam pate
Mai adesea, poate,
Alde Goliat,
Rămînînd, vezi bine,
De rîs şi ruşine
Şi nemîngîiat.

Pînă la împlinirea
Cea cu supărarea,
Viaţa lui fusesse
Dulce, pe alese.
Gustul ce-i poftea
Se şi împlinea.
Căci dormind cît şapte,
Din zori pînă n noapte,
Mînca, se nţelege,
Cît nouăsprezece
Şi crescuse n puf
Cîtă mai burduf.

Se trezea, cerea,
Căpăta, dormea.
Ba se mai slujea
Şi fără a ntreba,
Vîrîndu şi o goală
Unghia în oală,
Şi cîte o dată
Laba n supă, toată.

De somn și de lene
Nici clipea din gene.
Poate doar visînd
Dădea, cînd și cînd,
Nițeluș, din coadă.
Dar puțin de tot,
Nu cumva să-i cadă
Sau să-i facă nod.

Așa, fericit,
Ce i-a trebuit
Să-și iasă din fire
Și din fericire?
Într-o zi din an,
Nu știu la ce ceas,
Ghem, ca pe divan,
El cînta pe nas,
Cîle-n leuștean.

Un șoarice pui
Vine-n dreptul lui.
Începe să joace
Mingea, cu-o găoace.
Dintr-un vîrf de bob
Și-a făcut scrînciob.
Dintr-o rădăcină,
Funii și prăjină.
S-a-nvîrtit pe fus,
A sărit în sus.
Fuge ca pe sîrmă,
Cu coada la cîrmă.
(Coada lui elastică
Este cu gimnastică.)

Pe nerăsufiate
Și-a făcut în chipuri
Șotiile toate
Și multe tertipuri.

E o jucărie
Cu scamatorie.
Labele, argintii,
Ochi cu gămălii,
Cu licărul iute.
Urechile ciute.
Sprinten și vioi
Ca un pițigoi,
Bătu-l, ar să-l bată!
Cîtu-i de curată
Și gingășe, zgaiba!
E fudul ca naiba.

Dintr-un fund de ghindă
Și-a făcut oglindă.
Vîrful unei pene
Și-l dă peste gene.
Cu o izmă, creață
Perie-o musteață.
De printre zorele
Alege umbrële
Și mireasma bună
Din fragi și căpșună,
Lacom de prinos
Cu iz tămîios.
Apucînd încoace,
Vine să se joace
Și cu coada lui,
A cotoiului,

Care, cum se știe,
E un tigru, însă
De bucătărie.
(Papă unt și brânză.)

Jocul s'a încins
Căntre ins și ins.
Se rostogolea
Ca pe catifea.
Șoaricele, biet,
Era luat în brațe,
Și cam strâns la piept,
Pipăit la mațe.

Simte, parcă, ghiare
Blinde în spinare
Și abia c'a scăpat
De a fi sărutat.
Într-o coastă intră
Blana de mînușe:
Pare că l'înghipă,
Parcă l'înnăbùșe.
Iacă, dintr'un strîns,
I'a venit și a plîns. . .

Dar duiosul gîde
Este bun și rîde.
Greu să se ridice,
Șoaricele și zice:
«Mila dumisale
O să mă deșale».

Dar, vezi, la cotoi,
Bucuria:n toi
Și fără zăbavă
Nu e de ispravă.
Șoaricele lui
Lai de unde nu-i. . .

Pe subt o țintaură
S'a ivit o gaură,
Pesemne, deoarece
N'a mai fost nici șoarece.

Acum, pisicește,
Marcu se gîndește,
Mușcîndu:și uscate
Buzele umflate.
De ce s'a jucat
Și nu l'a mîncat?

Altă dată. . . dacă. . .
Știe ce să facă.

Și dacă:altă dată
N'o fi niciodată?

Ține minte bine,
Marcule, și du:te.
La seama să nu te
Pape el pe tine.

POEME

ÎNTOARCERE

Copacul, vîntul au venit de-aseară
Și cheamă gîndul istovit, afară:
Lii dor de el, că nu se mai adună
De multe nopți, să umble împreună.

Unde-i, mătușe, nu-l văzuși?
Stați să mă uit. Văduc răspuns acuși.

Întreabă, gîndule, de tine
Vîntul pribeag și pomul. Nu mi se bine.
Ce să le spui? Știu eu ce să le spui?
Că gîndul, maică, nu mai e al lui. . .

Spune-le că m-au amăgit destul,
Că sînt de vînt, de drum și de copaci sătul,
Că zac olog, mîrșav și amărît. . .

Ba nu!
Stăi, nu te du.

Dă-mi cîrjile, dar prinde-mi tulpanul alb de gît
Cu boldul lung de aur cu gămălie-albastră.
Și dă-mi și o floare din ghiveciul din fereastră,
Și spune-le că viu numaidecît.

ZIUA ALBĂ

Zi albă, zi ușoară, de zăpadă.
Fața de in se-așterne sărutată
Și, proaspătă și nouă, s-a întins
Cu fluturii din ceruri care-au nins.

În dreptul geamului de chihlimbar
E pusă masa Cinei în altar.
Înveșmîntați în aripi, ca-ntr-o haină,
Îngerii mici aduș-au har în taină.

Din înălțimi, o rază aurie
la parte-n bolți la sfînta liturghie,
Și lingura rotundă din potir
Lacrimi a scos și rouă de safir.

Un gust ce fuse-n vin și în prescură
I s-a topit ca un suris, în gură,
Și-n sîni feciori a scăpărat scînteia.
— « Cuminecă-se roaba ta, Femeia. »

ZIUA CENUȘIE

Ziua cenușie, vînată și tristă,
Își cocoloșește soarele în batistă.

Printre canavaua cețurilor, sură,
Plopii de frînghieș prinși în țesătură.

Roiuri, porumbieii: vreo cîteva sute
De scrisori și plicuri albe, desfăcute.

Negura urzește, molcomă și mută,
Noaptea nentreruptă, nemaiîncepută.

Hornurile toate dau puțină ceață,
Cîlți cîte-o fărîmă și țigaie creață.

Soarele rămîne spînzurat: un bumb.
Zi crochiu. Estompă și condei de plumb.

TÎRLĂ

Laud bătînd în poarta încuiată.
E-o mînăstire veche între tei.
Lau apucat furtuna și bezna și își cată
Un adăpost cu turma după ei.

Călugărul din poartă-i adormit
Cu cheia spînzurată lîngă broască.
De zeci de ori străinii au lovit
În lemnul surd, și poarta nu se cască.

Dar ce săncapă'n schit atîta turmă
Cu atîți ascultători, cîini și măgari!
Plîng, fulgerate, oile din urmă
Și prinse'n drum de secetele mari.

Baciul Isus și apostolii ciobani,
Scîrbiți de slava ce-o dau vieții vecii,
Au pogorît, ca'ntr-alte mii de ani,
Să pască oile, măgarii și berbecii.

STĂ SINGURATEC

Stă singuratec cîinele. De pază
Nu știe cui, pe la amiază:
Fîntîinii rupte, spinului uscat,
Drumului, cerului, omului? A tremurat.

Gerul îi ustură urechile, laba,
Nevinovat, neîndurat și degeaba.
Carnea, vlaga, zgîrciul, pe de-a încetul,
I le-a mîncat și mistuit scheletul.

Barbă aspră i-a crescut, zbîrlită.
Vocea scrișnește isprăvită.
Și-a purtat, ocărite, oasele
Pe la toate ușile și casele.

Îl chem și nu înțelege:
Nu mai poate să se dezlege.
Dar ochii lui, într-un maidan, Părinte,
Dau mărturia lucrurilor sfinte.

UN PLOP USCAT

Un plop uscat și lângă plop o școală.
Jurîmprejur, Tăria goală.
O veșnicie uriașe, nentrerupt
Albastră'n șes, în zări, sus, dedesubt.

Atîta cer pentru atîta sat!
Atîta Dumnezeu la un crîmpei!
Un greiere de om stăngenunchiat
Cu cobza'n rugăciunea ei.

Tu te închini și mai nădăjduiești,
Fărîmă de ceva ce ești,
Și glasul tău cîntat ți se îngroapă
Ca'n heleșteu un strop de apă.

Plopul uscat știa mai mult: a fost.
Fă și tu trunchi, ca plopul din ogradă.
Crește la cer, de bunăvoie prost,
Dă frunze'n el și lasă-le să cadă.

RUE DE SAINT-PIERRE

În zidul vechei uliți, un ochi de geam cu stor
De șase veacuri zace cu fiarele și pătrate,
La singura dugheană din cetate.
Calvin trecea pe acolo, bolnav, spre Consistor.

E o tăcere moale, de rugă de sfeștanii,
Și liniștea linoasă se leagănă-n cântar,
Mișcată din părete de ceas cu minutar,
Pe lanțuri, depănate ca șirul de metanii.

Bătrîna băcăniță-n tîrligi cîrpiți cu sfoară,
De zeci de ani măsoară de-a strîmbul preșu-n lung.
Opt pași din fund la ușe, și îndărăt, i-ajung,
Cu cîrja de la dreapta, proptită-n subsuoară.

Ai sta între saci și chiupuri, strîns bine la căldură,
Poete fără gazdă, și ai vrea să-i fii nepot.
Să scrii din cești năzare și, răzimat în cot,
Uitîndu-ți călimara, să-nmoi penița-n gură.

Geneva, 1906

DOMNIȚĂ. . .

De amar de timp, scriindu-ți și cîntînd,
Stau cu o ureche în zid și la pămînt.

Pridvorul tău, de sus, din turla mare,
Nu a cinstit scripcarul cu o floare.

Tocităși până'n slova ta,
Și corzile, nici ele, nu mai pot cînta.

Domniță cu cinci turle la cetate,
Răbdai aproape anul jumătate,

Și'n așteptare, număr ca nebunii
Luceferii roțiți din coada lunii.

Nici slut nu sînt și am destoinicie
Și la stihiri, dar și la cerbicie.

Nu te cerșesc. Te vreau. Am dreptul. Sunt
Legat de umbra ochilor tăi crunt,

Și s doară Făt-Frumosul din poveste,
Ajungă stihurile aceste.

Mai zic atît: la seama bine,
Că s neam din hoții fetelor Sabine.

CÎND SĂR OPRI SECUNDA

Păianjenul visării parc-ar sui cu frică
Și ar călca, pe firul nădejdilor întins,
Care-și destramă vârful, pe cît i se ridică
Un căpătîi în haos, de-o stea de unde-i prins.

Singurătatea-n zale mi-a străjuit cavoul
Ales pentru odihna rănितului oștean
Și i-a cules auzul catifelat ecoul
Cu șase foi, al frunzei căzute din castan.

De mult păzește cripta și treapta ce scoboară,
Dar vremea, nentreruptă de morți și crăci uscate,
Prin mîinile tăcerii, de ceară, se strecoară
Ca un fuior de pulberi și brume deslîinate.

Intercalate-n ritmul unicului viu vers
Ar mai simți cadența, de-a pururi ascultată
De valuri și de zodii, egale-n pasul mers,
Cînd s-ar opri secunda și inima să bată?

TU TACI

Tu taci, tu te-ai ascuns, tu pieri
Cu sculele și farmecele tale.
Te cheamă din biserici, din temniți, din spitale,
Și nu răspunzi durerii nicăieri.

În care loc, cu pila ta de faur,
Ți-ascuți tu fierăstrăul de cristal?
L-am ascultat vibrînd parcă'n migdal,
Parcă'n salcîm, în frunzele de aur.

Poate că noaptea mai ales, de tac
Și plopii rari și pasărea pribeagă,
Te-aud cînd timpul se dezleagă
Și de poveri, și de tic-tac.

CE PLÎNGI?

Ce plîngi, copilul meu? Ce-ți are
Sufletul? Te doare?
Senină ca un bob de rouă,
Ar fi ca o podoabă nouă,
Dar e o lacrimă de turburare
Și mai cu seamă locul ei mă doare.

Eu, lacrima, de tine-o am ascuns,
Căci lacrimile nici nu-ntreabă, nici nu au răspuns.
Teamă mi-a fost de lacrima ta, fată,
Și ea s-a și ivit neașteptată.

De unde a putut să-nmugurească?
Pricina ei o simt că-i pămîntească.
Dintr-un nisip, dintr-un prundiș, dintr-un nămol.
De nu aș da de urma ei în gol.

Cînd a-nceput și lacrima de viță,
Ai plîns și tu, suava mea domniță,
Și n-am avut să bănuiesc prilej
Că s-a rănit o ramură de vrej.

Mă doare că-i sosită vremea lor,
A gândului și a lacrimilor,
Fără să văd că fragedul sîn mic
Crește tiptil în cuibul lui de borangic.

Obrazul sărutat de mine,
Acum primește lacrima, mai bine.
Vioaia pleoapă, de o dată tristă,
Cată la drum și tace în batistă.

Păpușile, poveștile cum au trecut
De n-am știut și nu am priceput?

PĂSTREAZĂ

Păstrează lacrimile în urcioare
Și ascunde-o, copila mea, departe,
Comoara cu mângăritare.
Plîsele lacrimi sînt mângăritare moarte.

Nu trebuie să moară
Nici una din comoară.
E zestrea ta de teafără fecioară.

Cununa ta domnească, de scînteii,
Să stea în taina din firida ei.
Te calicește, strînge sub zăvoare
Neînceputele urcioare de izvoare,
Să nu străbată-n ele nici, curată, luna.
Nu cheltuî din lacrimi, tu, nici una.

Întîrzie suspinul și, la plată,
Să nu plătești cu lacrimi niciodată,
Că o să ai nevoie, poate,
Cîndva, de lacrimile toate.

COPILĂ

Copilă, copilă,
Mise mîhnire și milă.
Grivei, plînge și el.
Lacrimile noastre sînt la fel.

I s-a urît și lui cu lacrimile mute.
Un gînd i-a spus: așteaptă. Alt gînd îi spune:
dute.

Îi este dor, ca nouă,
De făgăduielile amîndouă.
Îl cotropește ceața, ca pe fiecare.
Seceră, poate, și'n el semnul de întrebare.

Flămînde sînteți de altă pîine,
Lacrimi de om și lacrimi de cîine.

Ce e, Grivei?
Ce-i, moșule? Ce vrei?

Glasul, ca o bătaie de aramă,
Ți s-a nctinat și se destramă

Și latră-nnăbușit de noapte
Sfaturi și șoapte.

A stat cu mine-n bățatură o viață,
El într-o ceață, eu într-altă ceață.
Copilă,
Mi-e mîhnire și milă.
Tovarăși, prieteni, vecini,
Dar singuratici, dar streini.

Un Țstrov fără luntre fiecare,
Ostroave-n bălți, în depărtare,
Zărite-n ochii tăi, în ochii ei. . .

Îmbătrînim, Grivei.

NU MAI ZĂRESC. . .

Nu mai zăresc și-aș sta să mai ascult,
Poteca merge încă mult?

Și cine-ar fi croitor prin mohor
Pentru un singur călător?

Nici apele, nici vântul n-ontreprup.
E pas de sfânt, e pas de lup?

Se duce, doar se duce și nu vine,
Cărare-aleasă numai pentru mine.

De când o umblu fără de răscruce,
Nu vreau să merg, și ea mă duce.

Măș odihni. . . Secundă cu secundă
Poteca înapoi mi se scufundă.

ÎNȚELEPCIUNE

Nu întârzia pe lucruri, frate,
Și lasă-le necercetate.
Că de le-ntorci urzelile frumoase,
La pipăit mătasea se descoase.
Un fir întreg, răzleț în țesătură,
Leagă ruptură de ruptură
Și, de te uiți prin ștofă, s-a zărit
Hlamida, ca de cîlț lipit. —

Atîtea oale zmălțuite
Nu țin nici vînt, pe cît sînt de dogite,
Și stau în sus doar într-o doară,
Cu sprijinul cojeliî dinafară.

O funie de clopot vrea să tragă,
Și bronzul sună'n patru zări a doagă.

Tocmai cînd cuiul trebuia să-l bată,
Iată-l, ciocanul a sărit din coadă.
Nu prinde dalta, cleștele napucă
Și nu se'mbină stîlpul de ulucă.
Compasul scrie cercul strîmb,
Cîntarul e scâlîmb,

Și cotul s-a scurtat de tot,
Să facă zece coți un cot,
Și greutatea din tirizie
Se cumpănesc cu foaia de hîrtie.

Un icusar e-așijderi cu lăscaia.
Tăcu o mierlă, cîntă cucuvaia.
Scaperi amnarul, nu mai dă scînteie.
Nu s-a lovit cu broasca nici o cheie.
Ce stăncuiat acuma stă căscat,
Cheile noastre s-au încovrigat
Și, strepezite-n dinte, nu se mbucă.

Cine șoptește are dor de ducă,
Și cine pleacă vrea să stea:
Lipsește fitecui cîte ceva.
Chemai un înger și veni un drac,
Diavol, și el, de vată și bumbac.
În ciutura cu lanțurile noi,
De-o viață scoți țărîna sau noroi.

Fîntînile adînci sînt prihănite
Și trebuiesc sleite:
Nu căuta viteazul să scoboare
Drept în mocirlă, pînă la izvoare.
Cetatea forfotește de păpuși.
Ștubeiele sînt pline cu căpuși,
Iar mierea live de sînge în fagurii umflați
De-o seamă cu bojocii retezați.

Ți-aș povesti o mie, pendelete,
De lucruri, dar, băiete,
N-ai fi mai bun și nici mai înțelept.
Încrucșează brațele pe piept
Și uită-te în sus,
La steaua din apus.

Și, dacă te-ncumèți,
las-o din cer și-mparte-o la drumeți.

O LACRIMĂ

O lacrimă-ți căzu pe mână
La plug și în țărână.
Te soarbe brazda-ncet și seacă.
O lacrimă e și sudoarea
Cînd istovita carne plînge
Și ți le bea, nesimțitoarea,
Și lacrimile rănilor de sînge.

Plîns de domniță, geamăt de plugar,
Lacrima cade tot așa de rar
Și tot atît de des,
Una pe plug, și alta în ales,
Și tot așa în tăcere se arată,
Curată și nevinovată.

Tu, cătă în cer de la pămînt
Și stinge-ți lacrima din cînd în cînd,
Că dacă lacrima te doare,
Alta-i durerea pentru fiecare.

FRANÇOIS VILLON

Poți tu să-mi spui, șoptind, ca într-o poveste,
Atîta frumusețe unde este,
Atîta gingășie și iubire,
De cîtă lasă veacul amintire;
Frămînt și cîntec și mînie,
Și atîta nevinovăție?
Unde-i Thaisa de odinioară,
Ioana ciobănița, ostașe și fecioară,
Și Heloiza, scumpă în zadar
Cinstitului părinte Abelar?
Unde-i murmurul fostelor pîraie
Și al apelor clătite-n heleștaie,
Marie, Maică Preacurată?

Dar unde-i și zăpada de altădată?

MĂ UIT LA FLORI

Mă uit la flori, mă uit la stele:
Ești chinul dulce al tristeții mele.
Mă uit în mine, ca într-o chilie,
Mă uit în ceruri, în împărăție,
Mă uit în gol, mă uit în vizuini.
Te caut printre spinii din grădini,
Dau buruienile deoparte, de otravă,
Și pipăi locul urmei tale cu zăbavă.
Străbat călare șesul, cucuruzul:
Te caut cu vederea, cu auzul.
Mă plec la trandafiri și le miros
Bobocii din tulpinile de jos.

Fuseși în toate și te-ai dat în lături.
Încerc sulfina: tu trecuși alături.
Întreb plăpîndeale verbine.
Ele răspund că știe patlagina mai bine.
Zisei șopîrlei: — « A trecut pe aici? »
Ea ma trimis la șerpi și licurici.
Și neprimind răspuns nici de la stupi,
Mă iau după vulturi și lupi.
Am colindat moșia-n lung și lat
Și-am scoborît din leat în leat
Și, ostenit în rîvnă și puteri,
N-am dat de tine nicăieri.

Criunde-ncep a cerceta
Trecuse albă, chiar atuncea, umbra ta.
Tăriași de beteală și salbă lângă salbă.
Mi s-a părut odată că ai fi fost o nalbă.

Dar auzind o șoaptă, m-am întors:
Vorbise vîntul într-un lan de orz. . .
«Omul cu șoimul caută mereu
Răspîntia lui Dumnezeu.
Noi o vedem în cîmp și în livede.
El singur are ochi și nu o vede.»

Cu jurămîntul morții, cel fără iertăciune,
Toate îl știu pe Domnul: nici una nu mi-l spune.

STEPELE

În seara sură, care începe,
Stau față în față două stepe,
Una, de ceruri, alta, de pământ.
Potecile și drumurile nu mai sînt.

Coalele lumii sînt făcute sul,
Cu papura, cu ape, cu snopi și stuh destul,
Cu toate felurile de tipare
Ghicite în străvedere sau cînd ni se năzare.

Satele s-au închis în arături.
Numai păduri, numai păduri, numai păduri
Și toate cu capace, ferecate,
Cu porți de neguri și lăcate.

Că Dumnezeu se tot ferește, iată,
Să nu dăm de vreo taină nencuiată.

PSALM

Fără te ști decît din presimțire,
Din mărturii și nemărturisire,
M'am pomenit gîndindu-mă la tine
Și m'am simțit cu sufletul mai bine.
Poverile mi părură mai ușoare,
Ca după binecuvîntare,
Și nsetoșat de tine și flămînd,
M'am ridicat în groapa mea cîntînd.

Cine ești tu, acel de care gîndul
Se apropie necunoscîndu-l?
Cui cere milă, sprijin și putere
Neștiutor nici cum, nici cui le cere?
De ajuns a fost ca, nezărit,
Să te gîndesc și am tresărit.

Tu nici nu întrebi ce voi și mi-l și dai.
Ce mi-a lipsit, întotdeauna ai,
Și ai și uitat
De cîte ori și ce și cît mi-ai dat.
Hambarul ți este plin împărătește.
Pe cît îl scazi, mai mult se împlinește,
Și de la sine sacul ce se scoate
Se însutește cu bucate.
Dai voie bună, voia bună crește.
Dai dragoste și dragostea sporește.

Izvor îmbelșugat a toate,
Tu nu dai nici un bun pe jumătate
Sau nu-l dai nicidecum
Aceluia ce toarce și împânzește fum.
Cînd l-am pierdut, n'apuc să ți-l arăt
Că mi l'ai pus adaos îndărăt.

Stau ca între sălcii, noaptea, călătorul,
Și nu știu cine-i binefăcătorul.

MĂRTURIE PE VIOARĂ ȘI ARCUȘ

Sufletul mi-e un leagăn de păpuși,
Un călușel de leagăne-nvîrtite
În valsul unei muzici pe șoptite.

Zăresc cîte-o ureche și un obraz
Din scoicile-așternute cu atlas
Și prinse una de alta'n fuga lor
Cu lanțul cîte unui mărtișor.

Călătorind vîrtejul de scufițe,
Le flutură perucile, șuvițe,
Și ochii teferi, de safir rotund,
Clipesc din fugă și se-ascund.

Caii de lemn, cît niște cărăbuși,
Sînt înhămați, perechi, între păpuși.
Ar necheza-nvîrtindu-se la lună,
Dar glasul și gîtlejul nu le sună.

Un stol de fluturi de sulfină
De vîntul scrînciobului se anină
Și rîd, în vîntul ce le ia
Din geamul meu și de subt lampa mea.

Nu turbura cu nici o întrebare
Tăcuta mea înseninare.
Surisul meu, la zodii și la stele,
Ai înțeles că vine de la ele.

MI SE PARE...

Tu ești? L'am întrebat. Că mi se pare
Să te cunosc dintr-o asemănare.
Te-am mai zărit cândva. Poate că'n vis.
Te-oi fi găsit pe undeva și scris.

Nu mai știu. Poate'n cărți, poate'ntr-o apă
Obârșiile tale să înceapă.
Poate din umbră, sau din fulger, sau
Nu știu de unde să te iau.

Din mormur, poate, din niscăi
Icoane, rugi ori șuiere de nai.
Semeni leit, și te-am văzut cândva,
Cu Cineștie sau cu Careva.

Drept, nu știu nici cu cine am vorbit
Și nici cu cine l-aș fi semuit.

Am auzit în ceață că s-a deschis o ușe
Și că s-a'nchis. Cenușe și atunci și acum cenușe.

CREZI BASMUL . . .

Crezi basmul ca s'ar sfirșit și s'ar pierdut,
Și el desabias' la început. . .

Cînd seceta mai stearpă ți se pare,
Atuncea podidește izvorul tău mai tare,
Și albia, uscată ca un drumeac de țară,
A izbucnit o dată și dă pe dinafară.
Aseară ți'era pana din călimară seacă.
Șuvoiul azi onneacă.
Minunile se iscă din peșterile pline
Nainte să ajungă izvoarele la tine.

Tu înnădînd povești după povești
Grije să n'ai că o să isprăvești.
Rămîne orișicînd răzleț un fir
Din cusătura unui trandafir.
Dacă și cade mîna la țesut,
O mîna nouă firul îl ia, undea căzut.
În iia străbunichii, se împlinise veacul,
Pe o floare întreruptă mai sta înfipt și acul.
Întorci un fir prin fire, de beteală,
Și altă față iese din urzeală,
Izvoade noi, din două, trei vopsele,
Și n'a putut nici veacul să le spele.

Eu le-am întors și le-am tot fost sucit,
Pînă ce s-au fărâmițit.
Povestea mare mi-am făcut-o mică.
Am deșertat Tăria cu-o ulcică.
Din Calea Robilor am luat prundiș,
Suind în cer cărarea pe furiș.
Spinarea îmi rămase mînjită de făină,
Cărînd în saci pe umeri țărîna de lumină.

Și le-am întors poveștile-ndărăt. . .
Și numai ca să-ți mai arăt
Că din scînteii sleite și surcele
Poți întocmi din nou un cer cu stele.
S-a spart oglinda și-am suflat-o-n foc
Și s-au făcut oglinzile la loc.

Din ceruri cade o paiată.
Păianjenul de catifea, se-agață
De o lumină leneșe, de ață.

Și stă-n văzduh, cu luna față-n față.

SOLIE PIERDUTĂ

Doi îngeri albi porniră din veac, de prin Tării,
Să-i dea vestirea bună, de sus, Sfintei Mării.

Zburînd alături, noaptea, în stihare, printre ele,
Au rătăcit cărarea de brumă printre stele.

Ademeniți în ceață de mugurii de floare,
Întîrziu să vadă argintul cum răsare.

Cînd îi trimise Domnul, pesemne n-au aflat
Că unul e femeie, și celălalt bărbat.

Și datina fusese, atunci întîi, călcată
Să nu purceadă în lume doi îngeri de o dată.

Ei, fermecați pe nctul de zborul împreună,
Se ocoleau în jocuri, jurîmprejur, la lună.

O melodie parcă i-a prins și-i înfășoară,
Era ca de vioară și nu era vioară.

Alăturați desaproape și legănați în zbor,
Lea dezlegat uitarea și de solia lor.

Și s-au cuprins ca rîpa ncleștată n pisc de stîncă,
Și sărutarea gurii le-a fost în slăvi adîncă.
Și graiul stins, și suflul mut.

Aripile, din ceruri, le-au căzut.

AU TRECUT...

Au trecut vremile, vîrstele, orele,
Fetele zvelte și horele.
Au trecut porumbieii în zbor
Pe deasupra lor,
Cimpoaiele, viorile.
Au trecut și florile.
Smucit în zigzag și spirale
De șolduri și de brațe goale,
Danțul plutit pe subsuori,
Ca duca șirurilor de cocori,
Ca o ghirlandă s'a'nvîrtit și s'a'nnecat în slavă,
În pulbere și pleavă
Gălbuie și trandafrie.

Mai auzeam în zvonuri o tîpsie
Prin chiote, și depărtatele urale,
De după munte, undeva, din vale.
Și s'au topit și ele și s'au stins.

Singurătatea marelui cuprins
Neclătinatăntinde stăpînire
Peste ținutul ei de cimitire.
Am pus urechea: cîntă a lăcustă.
Ce lungă mi se poteca și îngustă!
Mă pot gîndi că nimeni nu mai vine
Să tulbure tăcerile din mine.

Dar mi s-au rupt în horă și din joacă
Odăjdiile noi, de promoroacă,
Și pe hotarul înnoptat
În zdrențe albe calc, de căpătat.

Vreai, mi se pare, lună,
Să mergem împreună.

ALBA

De ce te uiți așa, cînd seara vine,
În ochii mei cu ochii tăi de salbă,
Că nu-ți mai iei privirea de la mine,
Gingășe, grațioasă mîță albă?

Nu te-ai uitat așa fel niciodată
Și frumusețea ta nu m-a privit
Așa de adînc, bătute-ar să te bată,
Nici cînd fusesem mort și răstignit.

Mă plec și te scrutez cu un fior,
Ca într-o lumină de fîntînă.
Parcă ai trecut tiptil, călcînd ușor,
Torcînd încet, pe lîngă lună.

Ție gura roză nchisă ca un plic
Al nimănu-i, lipit și cetluit.
Deasupra cine nu a scris nimic?
Și înlăuntru, cui s-a povestit?

Tu știi ceva ce limba ta nu-l știe
Și să-l rostească nu e cu puțință.
Știința mută ție-a fost dată ție,
Și mie graiul cel fără știință.

DESEN ROMANTIC,
ZGÎRIAT PE O AMFORĂ VECHE

Cùpido zărește'n casă
Pe domnița smeadă, goală
Prin cămașa, ca o plasă,
Cesar fi prins'o vie'n poală.

Frint din cotul ca ivorul,
Brațul ține căpățîiul.
El și așncovoiat piciorul
Și i-a sărutat călcîiul.

Ce-i aici? Un sîn. Aici?...
Cùpido a semuit
Subsuoara de arnici
Cu un fluture lipit.

Uite buza, uite gura,
Ochii sprinteni, ca de lup.
Casa, patul și făptura
Îi miros a miez de stup.

Înnainte de ași fi prins
Firele de streășini luna,
Subțiată într'adins
Din săgeți el scoase una.

Deși și băiatul gol,
Nuri rușine, nici păcat,
Căși trimis numai ca sol
De fecior de împărat.

PĂIANJENUL

Jucînd în zarea mea, paița
Mi-a dat azi bunădimineața,
La geamul din grădină.
O roată de mătase și lumină
L-a mpresurat cu nimb de heruvim.
A fost vecini de zări să fim.
Împărăția lui de două șchioape
Bate-n fiori de aur și de ape,
În dreptu'mpărăției mele,
Urzită de-a crucișul din firele cu stele.
Aceaș lună nouă
Ne sparge borangicul din plasele-amîndouă,
Și acelaș vînt le sfîșie-mpreună,
Pe nopțile de viscol fără lună.
Mereu și nentrerupt, ca-ntîia oară,
Compasul chibzuieste și măsoară,
Reîncepînd de la obîrșii chinul
De-a împlini ce sfărămă destinul.

Pentru o gîză, cită cheltuială
De ață scumpă și beteală!

ÎMI PARE RĂU

Îmi pare rău că Dumnezeu, pe toți,
Ne ia drept niște spărgători și hoți
Și niște haimanale,
Crezînd că tot umblăm după parale
Și după giuvaerele Măriei Șale.

Le leagă noduri, le chitește într-ascuns.
Ca să ne mință, cu lumină el le-a uns
Și le arată doar pe dinafară.
Că înlăuntrul lor e noapte chioară,
În care ține totul să îngroape.
Îl supără să le vedem mai de aproape.

Că nici n-ajunge mîna la zăvoare
Și se zgîrcește și te doare.
Pe toate celea scrisă-i, fără carte,
Pedeapsa lui — « Primejdie de moarte »,
Pe om, pe bobul mic și pe gîndac,
Pîn' la sămînța cît un vîrf de ac.
Nu mai vorbesc de cele mari de tot;
Pînă la ele să ajung nu pot.

De cum atingi ceva, ori moare aia,
Ori tu, că peste tot văpaia
Lui umblă ca un fulger orb, și trece,
Și arde, și ucide, nevăzută, molcomă și rece—

Nu zic, și eu sînt tot o haimana,
Dar drag îmi ești, Sfinția Ta,
Și pot să măncumèt să jur
Că umblu, nu să fur,
Dar ispitit, să văd, și cuvios,
Cum drămuiești tu bezna de frumos,
De-ai pus-o pretutindeni cîte-un pic,
Nu zic că-i rău, nici bine vreau să zic,
Nici nu mă bag în meșteșugul tău.

Dar, vezi, că de părerea ta îmi pare rău.

CÎNELE SUFLETULUI

Sufletul meu e cîine credincios.
L-am dezlegat adeseori din lanț.
Adeseori din cușca lui l-am scos
Și l-am tîrît pînă la șanț,
Pînă la șanțul întăririi mele,
Ca să-l înnec în zmîrcul dintre stele.

Deprins cu lanțul și lungimea lui,
Se ntoarce repede la cușcă
Și mîrîie la biciul dintr-un cui
Care scoboară pe nserat și-l mușcă
Și i se plimbă ca un foc pe piele.
Rănile lui sînt și ale mele.

Cîine mișel, tu mîrîii numai biciul
Și urmele și pragul mi le lingi!
Căci te tîrăști ca să-ți păstrezi șoricul
Și dînd din coadă voia mio învingi.
Pe toată viața înnădit cu tine,
Nedespărțit de coadă și de bot,
Sînt supărat că, strînși atît de bine,
Să te alung din bătătura mea nu pot.

Însă mă jur, cînd voi cădea de moarte,
Hoitul meu gol nuși va spori ospățul,
Căci de aproape, ca și de departe,
Te voi croi și din mormînt cu bățul.

CETATE MEDIEVALĂ

Luna ninge chiparișii
Cu funingini de argint.
Unda pare amurgind.
Turnurile par trimișii
Unui rege, ca să asculte.
El le-a pus pe cap comori,
Chivăre cu pietre multe,
Și le-a dat și trei surori.

Pasările trec în zbor.
Pasările sînt de aur.
Pentru cine ciocul lor
Duce-ncolo foi de laur?
Au rubine-n ochi și-n ghiare.
Din fîntîna cu căldare
Cercuită cu ghirlande,
Scoate-o fată diamante.

De-aș avea un cal și-o spadă
Și-o domniță de furat!
Du-te, lună, din ogradă.
Lumea s-a schimbat,
Și flăcăului din salbă
La ieșit mustața albă.

Du-te, lună, ia-ți veștmîntul
Și năframele senine,
Dacă numai pentru mine
Farmeci noaptea și pămîntul.

CLOPOTELE

Sunați de seară ca într-o dimineață.
Parcă sunați dintr-o altă viață,
Dintr-un văzduh, care părea pierdut.
Vă ascult și vă am recunoscut.

Nu știu ce chin mă ia și mă frământă
Cînd iar ascult cum vocile vă cîntă.
Nu vreți să stați pe loc puțin,
Să mă gîndesc ce e, alean, ori chin?

Muncesc în mine aripi să ncolțească,
Dintr-o pruncie îngerească,
Și neputînd ieși, la cer, să bată,
Mă doare carnea n umeri, sîngerată.

Vecernia uitată, de la toacă,
Aș vrea să sune și aș vrea să tacă
Și nu știu, să mă nchin, ori să măscund?

Dintr-alte ceruri altele răspund.

PISANIE

Între drumuri și castani
Stau de două mii de ani,
Pune mâna, ușa scrisă
Mie de-a pururea deschisă —
Intră, cum te-am mai primit,
Ori trufaș, ori biruit.
Nui trufieșn jilț și straie
Legea mea să n-o încovoie
Și n-a fost pe lume trunchi
Să nu mi cadă în genunchi.

TU

Nemaiputînd să-și rabde nici tăcerea,
Nici depărtarea, nici puterea,
Și în nestare a trăi uitată,
Mîhnita lume te alese tată.

Așa nrudită'n pribegie ție,
Cerea culcuș un colț de împărăție.
Avu nădejdea să te facă om,
Un mormoloc, un gnom.

Te-a luat părtaș, nici pînă-acum nu știi,
La suferință, la tovărășii,
Și a jurat pe numele tău sfînt,
Și strîmb și drept, cum jură pre pămînt.

El a știut cum ești, ce ești și unde
Făptura ta suavă se ascunde,
Din cîte spițe și în cîte, cel ce taci,
Te faci și te desfaci.
Și gîndurile toate ți le știe,
Și voia ta o scrie
Pe piatră, pe icoane, pe hîrtie,
Chezășuind la tine în cetate,
Ca'n cimitire, locuri cumpărate,
Cel mai smerit, mai blînd și mai semeț.

Nu-i trebuia nici jilț și nici județ,
Nici slavă, nici cântare, surd și mut.
Pe om nici nu l-ai cunoscut.

Ești o tulpină fără rădăcină
Și semeni a mireasmă și lumină.

RUGĂCIUNE

De ce stîrniși țărîna și viu mai zămislit,
Dacă nceputului i-ai dat sfîrșit
De mai nainte de-a fi și nceput?

De cînd te-ai murdărit pe degete cu lut,
Vremelnic și plăpînd tu mai făcut.
Poți cere o durată aceluia n jghebat
Din tină trup și suflet cu scuipat?

Torcînd mătasea tu o faci de scamă,
Și frumusețea i se și destramă.
Ai scos din buturugă o vioară
Și i pui și coarda n care vrei să moară,
Plezînd în miezul nopții albe, de smarald,
Pe strigătul și zborul în sus cel mai înalt
Un zbor i-ai dat și șoimului la stele,
Împiedicat în peticele mele.

Tu ai rămas de-a pururi, și viața noastră pierе.
Te mulțumești cu-atîta mîngîiere
Că singur, între neguri, ești veșnic; sorocit
Prin mărturia celor ce-au murit.

PISANIE

Dă-mi durere și prigoană,
Dă-mi otravă cât îți place.
Ține: milă și pomană,
Ține har și ține pace.

COȘARUL ALB

Luna plină, draga mea,
Merg cu scara după ea.
Nu vrea luna să măștepte
Și mi alunecă prin trepte.
Cînd o reazăm undea fost,
S-a mutat și, ca un prost,
Mut și eu alături scara.
Am pierdut mai toată vara
Umblînd noaptea așa în dodii,
Cu o scară printre zodii,
Și mi-am cheltuit o viață
După zările din ceață.
Am cutreierat un an
Șesul lat din Bărăgan.
Munții un an i-am colindat.
Zece ani am căutat
În izvoare, în curcubeu,
În rogoz, în heleșteu.
Scara, prin păduri și sate,
S-a tocit pe jumătate,
Și deabia de ajung cu ea
În clopotnița cu o stea,
Unde sună gărgăunii.

De funinginile lunii
Nu mai poate să se spele
Cel ce s'a mînjit cu ele.

Luna însă mîștepta.
Uite-o la fereastra mea.

REMINISCENȚE

Vin, iată-le, tot de la sine,
Frînturile toate spre mine,
Fărîme știrbite și întregi
De lucruri pe care deabia le-nțelegi.
Așa sînt cum le-am uitat
De cînd s-au culcat:
Un fost cimitir de păpuși.
Încep să se miște de-acuși,
Să capete trup
Din umbră și zvon ca de stup,
Și, rupte, pe-ncetul se reîntregesc.
Copite cu nimb îngeresc,
Spărturi de icoane, păstrînd a mustrare,
O schiță de bine și rău cuvîntare,
O lacrimă prinsă-n pictură,
O mîină rănită, o căutătură,
Și clopote, parcă, departe,
Și cîte o foaie de carte.
O țandără-nvie o amforă spartă.
Dă sunet și iedera moartă
Și vocile stinse luînd graiuri, pe rînd,
Și mîrmură parcă și parcă și rîd.
Mă văd cînd la Cină părtaș,
Sau cînd, în prigoană, sutaș.
Încerc iar cămașa de-atunci,
Îngustă, cu o rană de-atunci,
Și nemaiștiută
La inima vremii, tăcută.

Și dacă duc palma la gaura ruptă,
Nu știu din ce luptă,
Mislunecă, moale, pe sînge.
Acolo se strînge
Tot ce de la sine se adună,
Frînturi de Scriptură și hașchii de lună.
Nu pot să mă mint.
Mă arde înghețul: un sloi de argint,
Și deștelesc ceață
Se fac peste unghii cărbune de ghiață.

SERENADA

Dulăii! aşteaptă cu ochii în pom.
În pruni e un om
Sau o arătare, călare pe-o cracă.
Şi pomul se scoală, se aşteaptă.

Deşi Pan cu copite de ţap,
În roiuri de muşte,
Dator sînt pe meşter să-l scap,
Dulăii! îndârjiţi să nu-l muşte.

E blîndul din sat. . .
Lăsaţi-l să fure, că-i nevinovat.
Blajin şi netot,
Înghite cu sîmburi cu tot.

Prin ghimpii de fier şi zăplaz
El trece-n extaz,
Senin, dus şi sfînt.
El nu este de pre pămînt.

Cînd intră-n grădină şi bijbiie luna,
Scoboară şi pleacă şi fluieră-ntr-una
Şi rîde că-l gîdilă prunele,
Ajunse la cioarec subţ pîntece unele.

Grivei a simțit
Că e fericit
Și nu îl mai latră.
Se uită la el ca o piatră.

Cu cîinii împreună
Văd școala spoită cu lună,
Clopotnița'n plopi,
Sobor cu trei popi,
Și'n deal primăria.

El buieră'n dinți liturghia.

APOCALIPS

De hramul Sfîntului Anton,
Maimuțele, adunate în amvon
Și-n strană, se smeresc și se sărută,
Silind o psalmodie prefăcută.

În Sîngele și Trupul din potir
Au pus rachiul, săpun și tibișir,
Și-n candela necată bale.
Cădelnița-nvîrtită împrejur, agale,
Dă jărăgai, acreală și duhoare
De cîrpă arsă și sudoare
Și papură-nțețită cu chibritul.
Mai-marele, un stareț, un ținc, mitropolitul
Fumează din țigare și dă pe nas tutun,
Făcînd un semn că isonul e bun.

Par să se-nchine, să se spovedească
În grai sucit și-n limbă păsărească.
Un hohot cîntă, altul plînge-n tindă,
Și lumînările nu vor să se aprindă.
Pentru iertat în rîs păcatele,
Molitvele s citite de-andaratele.
Penticostarul are viermi în foi.
Mîntuitorul zilelor de-apoi
E răstignit într-o icoană mare,
Cu ploșnițe de sînge la mîini și la picioare.

Clopotul știrb, din visul deșaltădată,
Sună a ciob și-a puțină uscată,
Și-n apa de mocirlă, stătută și cleioasă,
Ștrigoii face cruce și-aghiazmă mincinoasă.

Se umflă luna-n blid, fugară,
Și dă din cer ca laptele, pe dinafară.
La subsuoară, vântul duce-n șal
De frunze galbene-n furtună,
Pe sălile pădurii, de spital,
Coșciugul ctitoriei din schit, furat la lună:
Frumoasa, negricioasa, uscățiva
Domniță cu paftale de aur Paraschiva.

PISANIE

Sînt un schit de blăni și doage
Pentru cine să se roage.
Vine cine vrea să treacă
Pe sub turla mea săracă.

Cîte un vrăjmaș de frunte
Nalță ghioaga să mănfrunte.
L-ai văzut? Avea la el
Săbii grele de măcel.

Călărind vîrtej, s-a dus
Nu departe într'apus
Și s'antors din zarea largă
Slut și'ntins și mort, pe targă.

PIZMA

Căci n'ai găsit prinoase s'aduci nici unui zeu
Vino și mi bate zilnic îngenunchiat la ușe.
De ce te ascunzi? Îți place s'adormi pe șoldul
meu,

Hrănit cu raze moarte, otravă și cenușe.
Tu știi găsi la mine odihnă și uitare,
Cum nu ți-au dat trufia și brațul tău învins.
Ești slăbănog. Eu ție sortită s'într'adins,
Ca și tu câteodată să crezi a fi în stare.
Ți-am înțeles durerea, de mult, și, făr' să știi,
Te-am urmărit și, fără să vezi, ți-am săturat
Arșița de pe buze cu sfircul meu uscat,
Cu laptele meu muced, de zer și de leșii.
În sînul meu sămînța zvîcnită nu ncolțește,
Căci simțitoare ca o fîntînă și o harpă,
Nepipăite încă de ciutură și dește,
Sînt nesfîrșit de dulce și nesfîrșit de stearpă.
Știi ce te apasă, ghebosule n toiag,
Și ți fermecai cu șoapte izvoarele deșarte
Și ți mîzgălii cu taine potecile, departe,
Pe care zarea cade zbîrcită ca un steag.
În zori, cînd ochii vineți vor da de soare iar,
Și noaptea, cînd perdeaua, ca plasa, va fi plină
De stele, lîngă coapsa ce o vei simți vecină,
Lipește-te cu spaimă că sînt și că răsar.
Și pierde-te în mine ca un vîslaș în mare,
Și carnea mi o brăzdează cu adîncul tău în nec,
Ca să ajungi mai iute la veșnica uitare
A suferinței tale și a rodului ei sec.

SARCINĂ SACRĂ

Sînt greu cum era grea Fecioara,
Din Duhul Sfînt, și s chinuit și trist.
Mă doare gîndul, doare subsuoara.
Se zvîrcolește parcă n mine Crist.
Și mă înțeapă parcă raza lui,
Și rana lui de lance m-a durut.
Mă doare fiecare cui,
Mă doare locul unde a fost bătut.
Mă dor mormîntul, spinii, crucea — și mi se sete
Și mie, ca și lui, de apă.
Unse mi se buzele și arse de burete
Și de otrava care mă adapă.
Am și murit întocmai, taică,
Și toată suferința ta m-a strîns,
De a pururea Fecioară, maică.
Și plîng, și nu știu cînd și tu ai plîns.
Dar, vezi, tu prunc pe acela lai putut cunoaște.
Isusul meu nu i cel adevărat,
Și eu nu l pot nici duce, nici cunoaște.

AI VĂZUT?

Ai văzut cum Dumnezeu ne păcăleşte,
De ne trec lucrurile printre deşte?
Ce şiret! Ce calic! Ce tertipar!
Pune un lucru tot într-alt tipar.

Face pachete, sticle nfundate,
Cocoloşeşte, dă la strung şi bate,
Răsuşeşte, face mingi de ceaţă,
Închide fără lipituri, coase fără aţă.

Pe cele n colţuri le pune rotunde,
Rotundele n drepte le ascunde.
Ia lumina din cui
Şi o mută tocmai într-un gutui.

Cînd încoace, cînd încolo, ia
De ici, de colo, cîte ceva
Şi măsluie sufletul şi trupul,
De nu ştii care-i albina şi care e stupul.

De ce fac păianjenii dantele,
Lacul oglinzi, giuvaere și betèle?
De ce face zarea depărtată prveliște?
Cînd omul stă, el pune să se miște
În el și împrejur: totul, ape, stele,
Codrii, luna, norii, toate cele,
Învîrtite ca niște inele.

NEGUȚĂTORUL UMILIT

Abur de aur, spumă de lumină,
Culese dimineata din grădină
Cu plasa și năvodul de mătase,
Tiptil, prin buruieni și printre case,
Lătrat de ciini și ocărit în zori,
De cucuvăile bătrâne, cu urdori.

Aș fi furat, dormind, și ceața'n sac
Și-o atîrnăm acasă de cerdac.
Pe cobiliță funii lungi de stele
Nu ar fi fost pe umerii mei grele,
Vată de argint, beteală ca de ghiață,
N-ar sta urît, cu usturoiul'n piață.

S-ar fi ținut de mine fetele
Cu brîul desfăcut pe deindeletele,
Și le-aș fi dat, ziua, nămiaza mare,
Și noaptea, într'ascuns, pe-o sărutare.

Ce-ai, precupeț, în coșuri? Mai nimic:
Tămîie arsă, fum de borangic.

CUPRINSUL

Pământul, țarina, bucatele,
Puse-n spinarea mea cu toatele,
Oameni și turme și vite,
Brazdele zguduite,
Potecile, miriștea,
Durerile, neliniștea,
Ploaia, negura, vântul,
Hohotul, spaima, frământul.

Cum a intrat în mine țara noastră?
Cum a încăput o țară într-o lopată?
Pădurile într-un ghiveci de lut?
O mare întreagă într-un pahar băut?

Atuncea, dimpreună cu ele-n stropul meu
De smîrc, a încăput și Dumnezeu.

DE CÎND MĂ ȘTII

De cînd mă știi, am luat asupra mea
Povara totdeauna, Doamne, cea mai grea,
Și tot urcînd în coastă, vream sărăt
Că nu mă dau poverile îndărăt.

O suferință între alte două
N-am socotit o suferință nouă.
Haide și tu, așează-te în spinare.
Mă simt voinic. Pe cine cel mai doare?
Cine-i strein și singur, cine?
Să urce în cîrcă, pe samar, la mine.

Hai, ticăloșii, blînzii, toți de-a valma,
Cîți ați întins obrazul, cîți lați bătut cu palma,
Însărcinare, poate, am de la Satan
Să vă ridic la cer prin uragan.
Sînt robul vostru, hotărît de sus,
Să fiu caricatura lui Isus.

De cîți în seamă mi v-a dat
Vreau să răspund pe față și curat.
Nu-l uit pe cel ce carne dă și nici
Pe cel ce dă cătușe, pravilă și bici.
Sînteți ai mei, și răi și buni. Veniți.
Dator sînt să vă fac și fericiți.

Dar ostenit în drumul meu îngust,
Că sînt ales la milă cu dezgust,
Scîrbit de om, jignit de omenire,
Să-mi duc poverile la mîntuire,
Aș căuta zadarnic aștelege
De ce mi-ai pus porunci de-atare lege.

Eu, Doamne, le-am primit și mă supun,
Stăpîne drag, gingăș ca un lăstun.
Vreau să te întreb: cînd mi-ai ales, ai fost nebun?

BABA MOARTEA

Baba Moartea, zgîrci și piele,
Se strecoară prin zăbrele.
Pe un pat, într-o odaie,
Arde-o fată, de văpaie.

Asemnat ceva pe poartă
Mîna ei de piele moartă?
Calcă mut, ca pe tîrligi.
Nu se întoarce cînd o strigi.

Ce cați în cătun, putoare,
Cu o fustă în spinare?
Te-am mai prins la cîte-un gard,
Unde ochii zac și ard.

Uite-o, bîjbîie-n ogradă.
Morților, veniți, grămadă.
Veniți, maici, flăcăi, firtați.
Smulgeți crucile și dați.

Dacă-m pus mîna pe ea,
Poate nu ne-o mai scăpa.
Furcile și coasele
Să-i sfărîme oasele.

MAHALAUA CU COCOȘI

Mahalaua cu cocoși
Are mulți copii frumoși,
Fete smeade și deștepte,
Care nu pot să aștepte

Să se ngrămădească anii.
De cum încolțesc castanii,
Primăvara are treabă.
Toamnei și ei își de grabă,
Cînd le cade frunza'n gol.

Timpul cît era domol,
Leneș se ntindea la soare
Cu copiii pe cărare.
Acum, vîntul strînge iute
Boarfele din crăci, pierdute,
Între seri și dimineți
Și din zece nouă vieți.

Au de furcă trei spitale,
Patru cimitire'n vale,
Pușcăria, balamucul.
Zbiară cioara, cîntă cucul,
Fiecare la soroc.
Pentru toți e timp și loc.

Ce dă carnea ia pământul:
Așa rînduiește Sfîntul —
Toată lumea, în fel și cum,
Se strămută peste drum,
Trecînd lin pe la uluci
În hotarul alb, cu cruci.

A MURIT AURICA

A murit și Aurica.
Mă apucă, mamă, frica
De copiii cîți ne mor —
Tînguieste maica lor. —

Parcă este un făcut.
Doamne, ce țiso fi făcut,
Căși bați șubreda ei coapsă
Cu atîta grea pedeapsă?

Preotul are tain
Pentru fitece creștin.
Zice: — «Nu te întrista,
Dumnezeu țiși dă și ia —

Astai valea plîngerii,
El și alege îngerii » —
Îngeri mari, frumoși, bălani,
Tot de șaisprezece ani.

Maică dragă, nu mai plînge.
Cum îi vezi că scuiță sînge,
E un semn de înțeles,
Dumnezeu că ia ales.

Și atunci grije ai
Doar de dric și de alai.
Că de viață viitoare
Are Sfînta Născătoare.

SECETA MARE

Iată-l, blestemul s-a mplinit,
Înzecit, însutit, înmiit,
Din colb, din glod, din bătătură,
Din vii, din morți, din dragoste, din ură,
Din staul, din colibă, din turme, din livezi,
Din Bărăgan, din țara cât o vezi,
Din scrișnete, din suferință. Se năzare
Din lanțuri, din cătușe și răbdare.

V-am blestemat din neam în neam,
Cînd ne rugam și cînd plîngeam.
V-au blestemat și omul și norocul
Să vă ajungă focul,
Și, iată-l, v-a ajuns,
Umflîndu-se ca-n mare talazul într-ascuns.

V-au blestemat copiii, frați de frați,
Și plozii nenăscuți și lepădați,
Și orbii, slujii, capii, gîngăvii,
Toți teferii și toți bolnavii.
Din jalca celor ce-au gemut și gem
S-a ridicat și cade pe voi acest blestem.
Cine apasă omul pe Dumnezeu apasă,
Căci amîndoi sînt unul și au aceeaș casă.

Simțiși cum a trecut din gură'n gură
Blestemul în porumb și'n arătură?
Și peștera și strungal înfiripă,
Și barza șchiopătată, oloagă pe o aripă.
În iazuri, în pășune, în izvoare,
E blèstemul plăpîndei căprioare.

Vău blestemat și vău pîrît
Făptura zburătoare și șarpele tîrît.
Vău blestemat și mugetul cirezii
Și noaptea huhurezii
Și bufnița de lună
În stoluri împreună.
Iertare? Cine iartă?
Zăvorul mut din poartă?
E blestemată brazda trufiei nesătule
Să nuși mai verse'n care porumbul și'n pătule,
Și'n foile chircite să iasă, de amiază,
În loc de ciucălaie, știuleți de căcărează,
Că'n boabele culese, strivită'n fiecare,
Zăcea cun strop de sînge broboana de sudoare.
Blestemele'mpletite laolaltă
Văajung desaci cu biciul și'n lumea ceealaltă.

Cu lanțuri grămădite voi văți și scris osînda.
Vă pedepsesc povara, dijma și dobînda,
Oborul, claca, judecata și măsura.
Blestem: putreziciunea și mālura;
Pe fata maicii, prinsă la urzici,
Veneai cu doi argați să o ridici,
Lai dus de coarne vaca în poiană,
Cu un primar și o cătană,
Și țiai făcut cireadă de pomană.
Neai luat-o, claca, de trei ori
Și neai mai scos la urmă și datori.

Ne-ai luat din zece cîte şase oi.
De-a vălmăşia seacă măduva din noi.
Ouale luate-n dreptul de corvoadă
Le petreceai printr-un inel cu coadă.
Mi-ai pus copila-n beci o săptămînă
Că ţia vărsat o cană de smîntînă.
Nu ne lăsaî din porci nici unul,
Cînd se apropia Crăciunul.
Doniţa mea, cît putina, te-nşcală,
Iar baniţa la tine-i cît o oală.
Două grămezi făceai din grîu, ca pentru noi,
Una de om şi alta de ciocoi,
La treieratul de sămînţă nouă,
Şi le duceai la tine pe-amîndouă.
La moara voastră, sacul dus în spate
Scădea făina mea la jumătate.
Peste bordeiele din drumul de la Jii,
Din loc în loc, se-nnalţă dintre vii
Conacele de piatră cu pridvoare.
Cui cer aceste ziduri răzbunare?
Ieşind coconii rumeni de la masă,
Noi mestecam o gură de păsat cleioasă.
Schilozii fără ţară şi trup, cîţi au scăpat,
Mănîncă mămăligă cu scuiopat,
Cîte un leş pe cîte-o cîrjă ruptă.
Întorşi acasă frînţi din luptă,
Cu pielea zdrenţe, cine poate
Să le mai facă parte şi dreptate?
Al de ia birul, căciula şi cojocul
Şi din ogradă dobitocul?
Un cărturar, de-o slovă cu birlicul?
Judecătorul? Popa? Veneticul?

Cîţi aţi jignit dreptatea şi-nfrîngeţi bucuria
Şi ruşinaţi în oameni omenia,
Beţi de rachiu, de-a buşile-n borhòt,
Nu v-au trezit blestemele de tot.

Vsa mai rămas în butie ceva.
 Lungiți-vă pe coate, nainte de-a cădea,
 Trași de miros, ca musca, și de gust,
 Și-i lingeți doaga umedă de must.
 Pe stîrvul vostru mila de lumină
 Așterne un lințoliu murdar, o rogojină.
 Suflete proaste și înguste,
 Aveați un înger să vă mustre
 Și-o șoaptă'n cuget, care să vă cheme.
 Botezătorul vsa certat la vreme
 Și drept răspuns cați înțeles
 Taina stropirii prin botez,
 Lați retezat, odată, la beție,
 Cinstitul cap, cu gura deschisă, pe tîpsie,
 Și'ncredințați de-acum că tace,
 Lați dat dănțuitoarelor să-l joace.
 Dar glasul lui de blăstem ridicat în slavă
 Striga și'n hora voastră, de pe tavă.
 Și sfîntul sînge s'a făcut strigoi,
 Rătăcitor de-atuncea printre noi.
 Nu-i auziți voi blăstemele grele,
 Ca pasul care calcă pe vreascuri și surcele?
 Sîngele lui, de-atunci lați tot vărsat,
 Sporind cu sîngele nevinovat.
 E'n mîneca pătată a văduvei. Rămîne
 În miezul tău de pîine, în blidul tău, stăpîne,
 Strivit peceti pe carte: zăloage și dovezi.
 Îl știi pribeag de noapte și-l visezi.
 Se-adună'n aurul ce îl aduni.
 Trezit în jar, mocnește în tăciuni.
 Crescînd blestemul, s'a făcut furtună.
 Ascultă-l. Innăbușe-l cu flaute. Răsună!
 Mai joacă Salomeea și-acum, pe-aci pe-aproape.
 Te uită: are găuri, n're pleoape,
 Nici buze, nici tipare de șold șerpuitor.
 A ridicat odată cu discul un picior,

Și dănțuind către boieri, încoace,
Pe un covor cu ciucuri, se desface,
Se prăbușește, se descoase.
Fusese-o aninare a danțului, de oase.

Blestemul nu se pierde, crește.
Se face funie și clește,
Se face foame și lingoare,
Junghi inimii și ac la-nghițitoare,
Îngrijorare turbure și frică.
Mândria țigera mare, caricatura mică.
Erai în cap, la tobă. Acuma, din grămadă,
Ai vrea să suni porunca, de la coadă.

Încă de an sau desfrînat
Secara, spicul secerat.
Holde-n pripas, de cimitir,
Spini, buruieni și pir,
Păscute de păianjeni și-nvelite,
Zăbranice mototolite,
Văluri de cîlți și scamă.
Moșia viermuită se destramă
Și împietrită țarină bolnavă
De bălărie neagră și otravă.

Doamne! stihiiile-s pe ducă.
Blestemul: patru vînturi ne usucă.
Tobe sparte, goarne dogite
Bat ceasul agoniei. Sate, vite,
Cîmp, albi seci, ogoare
Sînt scoase la mezațul urgiei călătoare.
Se vinde viața, se tocmește anul.
Vînzarea-i cu bucata și toptanul.
Nici o pîine, nici o lăascaie!
Cumpărătorii sluți se bat pe o copaie,

Măcar o candelă, o papură, o cruce,
O lumânare să apuce.
Toți mușteriii iau degeaba,
Care cu colții, care cu laba,
Și lighioanele însetoșate
Vor să bea om. Fântînile s surpate.
Vor sîngele nnapoi,
Sînge cald, nu sînge de strigoi.
Cer sînge viu, ați auzit?
Sîngele vostru proaspăt și corcit.

Oprit cu plugul scăpărat în stîncă,
Ascultîți tăcerea șesului adîncă
Și deslușești murmurul și vaierul de moarte,
Haihui, hoinar, mercu dintr'altă parte,
Din necuprins, din gol, din negrăit.
Ce mai trăiește? Ce nsa mai murit?
Noaptea se întinde, hăt, ca o arsură,
Ca o fiertură, ca o saramură.
Laptele, drojdii, pulbere și scrum.
Fuge pe mișiți vîntul de fum.
Ți s buzele spuzite, ca bulgării de var.
Nădejde sau mînic? În zadar.
Și porumbieii, de dogoare,
Mor încîlciți în columbare.
Un uriaș de negură răstoarnă
Zarea de plumb ca luna ntr'o lucarnă.
Ca paiele n văpaie ard clopotele n turlă
Și blăstemele mute s'au întîlnit și urlă.
Vrei să te rogi, stăpîne, și n'ai cui.
Ai mai putea să stai în fața Lui?
Iar să te rogi, iară să minți,
Cu jurămintele de la părinți?
Mire căzut și mire care trece,
Căutătura albă ție, și rece.
Ți s'a făcut puterea de prisos
Slujind Erodiadei și lui Isus Hristos.

Ți-ai așteptat mireasa făgăduită ție
Și a venit rînjită, cu chelie,
Și cu ciolanele în poală,
Goală de tot și dinlăuntru goală.
Ți-e groază că te mîngîie pe față
Și că-ți întoarce firul din mustață,
Țepoasă, mîna ei de ghiață.
Te strînge-n brațe și te doare
Pieptul de stinghii și grătare.
Te acoperă cu giulgiul ei în somn
Și te sărută-n gură, ginere de Domn.
A! vrei să fugi? Unde să fugi? Ți-e scris!
Și cerul și pămîntul său închis.
Te împiedici prins de-al coapsei hățiș de mărăcine
În luptă cu scheletul îndrăgostit de tine.

OMULE

O lăcomie crîncenă, nebună.
Adună, omule, adună,
Căznește, fură, surpă și omoară.
Îți trebuiesc putere și comoară.
Îți trebuiesc palate și veștminte,
Să-ți zacă'n ele hoit și oseminte.
Morminte, omule, morminte.

Avidă, mîna ta se strînge.
Storci aur și se scurge sînge.
Nădejde, sînge, har, ca un burete,
Le soarbe aurul cu sete,
Și'n beciul tău zidit înghiață
Neprihănită oamenilor viață,
Avîntul, bucuria, puse bine
De stîrvul tău, păstrate pentru tine.

Îmi e rușine, omule, îmi e rușine.

SPITAL

PĂRETELE DE VAR

Păretele de var, de lângă pat,
Cu zugrăveli și semne șambrăcat.
Rîuri de ochi și brîie lungi, de pleoape,
Tremurăm zid ca unda unei ape —
Și unii ochi din stoluri șau ales,
Orînduiți cu feluri deșteles.

Cînd împrejur au început să zboare
Semnele mi par familiare
Și, scrise deslușit, ies dintr'un sul
Golul pătrat, numărul șerp și sensul nul.

Căutătura teafără și tare
Mîna pus din tencuieli o întrebare,
Cea prinsă de un vis a tresărit.
Pleoapele, frunze, cad în asfințit.

Doi ochi mocnesc scînteiaș n nefință
Și mă scrutează bezna lor cu stăruință.

OGOR PUSTIU

Ogor pustiu și neumblat.
S-a tot risipit, s-a tot adunat.

Luna și într-un coș de vatră veche
Și soarele aninat de o ureche,
Cofă de lut, atîrnă de o prăjină,
Mînjit cu zmațuri ce ar fi fost lumină.

Uscate stele, pe coceni și ostrețe,
Încep de slăvi și cer să se dezvețe.

Buruieni de scamă și otreapă.
Muntele și strîmb. Țarina crapă.
Cenușe, funingini și zgură.
Mucegai și mălură.

Un sobor de vlădici, la matca ncleită,
S-a făcut buturugi de răchită.
A trecut, undeva, și oaste:
Ies din țărîna suliți, coifuri și coaste.

Valuri de cîrpă
Se răstoarnă cîmpul, cu scîrbă.
O harfă și o vioară,
Cu strunele de sfoară,
Zac în sînge și noroi.

O singură jivină, gogoloi,
Ca un arici, ca un pește,
Pitulată, se rostogolește.

Și un coșciug spînzurăm în văzduh:
Al Tatălui, al Fiului și al Sfintului Duh.

SPUZĂ FIERBINTE

Spuză fierbinte, drumul fierbinte.
Cîmpie de oseminte.

Mise ca o coajă de pîine arsă gura,
Și baleleș ca saramura.

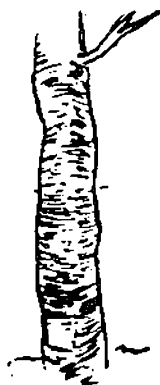
Limba miși ca piatra de ascuțit coasa.
Sau lăsat pe mine păreții, bîrnele, și toată casa
Se strînge coșciug.

Mă frînge un zăvor, mă rupe un belciug.
Am în gîtlej lacăte sparte.
Un lanț m'ancolăcit cu zale moarte.

Ai văzut luna,
Nebuna?
A intrat pe furiș
În trestie și păpuriș.
Seceră de-a valma rogoz, șerpi și broaște.

Pe la ferestre trece chivotul stelelor
cu sfințele moaște.

Vine otravă cu sînge, pe moară.
Nu bea mocirla murdară!

BIVOLUL DE JAR

Bivolul cu coarne de jar
Paște spini, pulbere și lut,
Și lasă scrum și pojar
Pe undea păscut și-a șezut.

Pe biserica mare
S-a ridicat ca o capră, în două picioare.
Noapte: năvală și pîclă de noroade.
Îi linge turla și-o roade.

A mușcat din aramă și-a supt.
Scrîșnit, clopotul a sunat și s-a rupt.

De-o sută de zile
Îi pîlpîie ochii a fum de feștile
Și-mi dă, cu moartea călare pe bivol, tîrcoale.
Brațul e gîngav și vlaga e moale.

Vai! apa s-a fiert în urcioare.
Tînjesc să o sorb din izvoare.
Mișăș vrea pălmile, tălpile, reci,
Proaspătă iarbă, crăițe-n poteci.

Icoana singură surîde ca o păpușe.

A bătut cineva la ușe?

S'A CULCAT O FIARĂ

S'a culcat peste mine o fiară
Fără picioare, cu coarnele arse.
Alergase lanurile de secară,
Și zidul cu nările sparse,
Buturugă de tăciune.

Aș voi cu o rugăciune
Să chem din cer, să vie careva,
Cu sulită grea,
Și să alunge-n bezna mare.
Atât îți cer, Doamne, nițică răcoare.

Fiara și-a potrivit
Ochiul aprins și zgîit
În ochiul meu, de careși freacă pleoapa.

Nu pot să strig, de lanțuri și cătușe.
Da? Maica Domnului a încercat la ușe?
Aduce lingura cu doftorie.
Intră! Dumneata ești, Fecioară Marie?

LETOPISEŢI

DE MULTE ORI

De multe ori ți-a fost rușine
Sculându-te cu soarele pe tine,
Că'n raza lui din așternut
O nouă zi a și început.
Nu se sfârșise încă'n amortire
Ziua de ieri din amintire
Cu nedreptatea, groaza și dezgustul ei,
Că alta vine fără să i-o cei
Destinului din negurile grele,
Pribeag între mocirlă, vînt și stele.

De cobilița dusă în spinare
Mistîrnă zilele în cîte o căldare
Și calc încet, să nu le vărs în mers.
De cîte ori le-am clătinat, am șters
Cu talpa și opinca, la fîntîină,
O vărsătură neagră pe țărîină.

Duc sînge'n ele vechi, ca un năuc.
Al cui e sîngele și cui îl duc?

CÎND EI SE BUCURĂ

Cînd ei se bucură și cîntă,
Eu ce mă iau cu viața mea la trîntă?
În loc să joc, să strig, să beau, stingher
Mă uit, măntreb, posac într-un ungher,
Și mi se pare că de-aș fi călcat
În hora lor, aș face un păcat.

Îi cercetez pe cei închiși în casă,
Pe care-o suferință îi apasă,
Cîți în nădejde și în rugăciune
Nu au aflat alean și-nțelepciune.
Ori chinuți în taină de trecut,
De ce-au făcut și n-au făcut.

Unul plîngînd, o lacrimă pribeagă
Pe rana ochilor se-ncheagă,
Pecete pe o negură de veci.
Ei gem și tu petreci?
Nădejdea celor sprinteni a murit.
Umerii ruți și sufletu-i strivit.
Carul de aur cu împărați și zei
Trecu prin gloate peste ei.

Cimpoaie, cobze, flaute și naiuri,
Dați cîntecelor voastre alte graiuri.
Mai bate hora și aleargă,
Cînd trec flăcăii-ncremeniți pe targă?

CURGEȚI, VÎNTURI

Curge vîntul... Curgeți, vînturi de vulvoare,
Nu vă pese ce ne doare.
Griu, săcară și porumb
Sau făcut pietriș de plumb.
Ciuruit de pîcla groasă,
De trei luni teascult pe coasă.
Teaud, vîntule, că ari
Prin ogoare, prin prăpăstii și stejari,
Zi și noapte, în neștire,
Săpînd gropi și cimitire.
De trei luni teascult că treieri
Pentru bufnițe și greieri,
Țis mai dragi cînd ne ucizi
Roiurile de omizi,
Coropijnița și toate
Soiurile blestemate.
Sălciile și răchita
Nesau dat cu nemiluita
Ștreanguri negre în zăvoi.
Ștupii plini is cu puroi.
Singuratică belșuguri,
Bube: boabele și struguri —
Luna'n spicele de scai:
Seceriș de mucegai,
Ochii stelelor se zbat
În urdori de argint umflat.
Cumpănită, din fîntînă,
Scoate ciutura țărînă,

Și grădini lângă grădini
Stau ca niște rogojini.
Sîngele'n copii uscat
Iese'n zgîrciuri de scuipat.
Nici puteri de lăcrămare
Ochiul nu mai are,
Și cirezile'n pășune
Pipăie cu buza jarul rogozului de tăciune.

CÎND VENIRĂ

Cînd îmi veniră furii în ogradă
Ei n-au venit întii grămadă.
Nu au venit cum vin, deobște, hoții
Cu ceata și odată cu toții.
Ograda, satul și cătunul
L-au cunoscut, venind, pe cîte unul.
Și n-au venit nici noaptea, pe furiș,
Feriți de drum și luminiș.
Ei au venit cum vin vecinii,
În toiul zilei. Se coceau ciorchinii
Și atîrnau din frunze poame coapte.
Era mai multă zi decît fusese noapte
Și naștea, că n deal se și trezea
Ziua de aur în grădina mea.

M-au întrebat ce mi fac copiii.
Unii munceau prin fundurile viei,
Alții zăream pe scule cum se ndoaie
Biruitori în luncă și n zăvoaie,
Cu seceri de scînteii și cu topoare noi.
În lanurile de trifoi
Vedeam și coasele cum zboară,
Tăind nutrețul meu a patra oară.
Cum auzeam că spun și întreabă
Păreau să fie oamenii detreabă.

Dar cîinii ridicați în bătătură
Lau dus lătrați, din gură'n gură.
Cîinii mei proști, Potaia și Lățosul,
Citesc cu nasul și mirosul.

M/ AU ÎNTREBAT

M/ au întrebă, dar au și scris.
— « Mulțumim duminică, am zis,
Dar nu pricep cum vine
Că scrii acolo'n catastiv, de mine,
Că nu's doar cine știe ce în sat
Și carte nici n'am prea învățat.
Ce carte știi, e din țărână.
Pui slove mici cu plod, și mi le ngînă
Și le citeșc în brazdă greierii citeți
Trei nopți întregi și două dimineți,
Și ele cresc și dau tulpini și foi
De cărți înfășurate strîns, de popușoi.
Școala mie cîmpul, dascăl mie pădurea
Și iscălesc frăția cu securea.

Fă bine, scoate din cotor
Foaia zbîrcită'n el, de scriitor,
Și nu mă vinde pe hîrtie.
Că satul nostru altă carte știe
Și te-or întinde, de mai mare dragul,
Cu bîta, cu toiagul,
Și nu te-o mai scula de prin mărar
Nici vrăciul cel mai cărturar.
Nu mi place mie omul că măsoară
Și îți fură umbra cu condei și sfoară.
Nu mi place cîntăreală
Și ispitire pe încetineală.

Ce-i dulce sug, și scuipe ce-mi face greață:
Atît în bătătura mea se nvață.
lași drumul cît mai ține soarele,
Să nuși rămîie pe la noi picioarele. »

ALTĂ DATĂ

Altă dată, au venit prin baltă,
Cu cîte un ochean, cu cîte vreo unealtă.
Îam văzut în pășuni, prin uluci,
În cimitir, printre cruci.
Au întrebat: — « Ce ați dat
Pe șesul ăsta semănat,
Pe măgură și pe izlaz,
Pe livada din iaz? »

Ce-am dat, ce n-am dat,
Ei vorbeau pițigăiat.
Ce vorbăși asta că ce-am dat?
— « N-a fost, am spus, de cumpărat,
Că noi altfel am apucat.
Alte tocmeli avem pentru pămînt,
Că astea nu se cumpără și nu se vînd.
Izvoarele și țara, noi de-a dreptul
Le-am dobîndit cu sufletul și pieptul.
Săgețile pornite, cît ajung,
Din munți în munți, croiesc hotarul lung,
Și țarina răzeasă nu se schimbă
Pe preț de liftă sau de limbă.
Vînzarea, prețul, cîștigul, banii,
Tertipurile sînt ale Sataniei. »

Răspunse unul: — « Ba mai taci din gură,
Ce tot vorbești? că țara se și fură ».

Zisei și eu: — « Dacă ți-ai pus de gând,
Să nu-i mușcați țărîna pe curînd ».

NUMŢELEGEAM

NumŢelegeam ce se gîndeau să spuie,
Cercînd zaplazul cît e prins în cuie
Şi mult miraţi că poarta nare
Zăvoare şi încuietore.

— « Aşa neram pomenit. Bătrînii mei
Nrau prea umblat cu lacăte şi chei,
Deprinşi, cum se obişnuise,
Cu porŢile şi uşile deschise
Şi la biserică şi casă.
DrumeŢul intră, poarta mea îl lasă,
Se hodineşte sau se nchină,
Şi pleacă mulŢumit, cu traista plină. »

Ei au mai zis pe păsăreşte:

— « Cine vă apără şi vă păzeşte? »

— « Nouă nera stat întotdeauna paza
Celui ce face noaptea şi amiaza
Şi cugetul curat.
CetăŢile, un vînt lea măturat,
Şi zidurile mari şi întărite
Se fac tărăŢen vînt. Pe nesimŢite,
Un duh al gîndului le scurmă.
Au fost cetăŢi şi nera rămas o urmă.
Puterea inimii vă doare,
Căci decît cremeneai mai tare.

De mii de ani eu mă păstrez
Fără cetăți și fără meterez.
Sînt alt soi de bărbat:
Eu am bătut și fără să mă bat.
Cu zîmbetul și așteptarea
Am strîns acasă toată zarea
Și se vîntoarce înc-o dată
Și cîtăva mai rămas înstreinată.
În fieștece țarină străină,
Am bulgări tari de jar și de lumină.
Străinii nu pot să le are,
Că plugul nu răzbește prin vîlvoare
Și se fac scrum și vitele și plugul.
Cenușa live cîștigul, funinginea belșugul.»

NOI MOȘTENIM

Noi moștenim acest tărîm
De la măritul Împărat din Rîm.
Blagoslovit să-i fie osul
Că și-a trimis încoace și prisosul,
Și legene-i țărîna și mormîntul
Și adie-i le vîntul.

Nescinse țarina cu brîu
De rîuri și-i urzi năframă
Jurîmprejur, de grîu.
În soare bate-a zale de aramă.

Strămoșul lui făcuse dintr-o piele
Hotarul țării sale nou,
Împrejmuind cu noduri de curele
Croite din spinarea unui bou.

— « Socot cureaua, zise, ca un zid :
Pe cine-l sare îl ucid. »
Și fratele lui geamăn, este scris
Că la sărit în ris. Și la ucis.
Dar cel puțin, mărite Împărate,
Acela i-a fost frate.

ÎNTR-UN JUDEȚ

Într-un județ de miazănoapte,
Din sat în sat, din zvon, din șoapte,
Se știe că și-au rupt genunchii,
Până la groapă, tații, frații, unchii,
Și verii, și cumnații, și nepoții.
Toți au murit, cu toții.
Nu mai e bun nici un bărbat
În nici un sat.
Vre un unchiaș, aici-colea, un nebun,
Mai șchioapătă'n vre un cătun,
Cotrobăind pe drumuri, pe șosele,
După coceni, după surcele,
Domniță și duduie.
El ar mânca și balegă, și nu e.
Cîinii schilozi așteaptă'n drum,
Scămoși în ceața ca de fum,
Să vie-acasă cine nu mai vine.
Și ține vîntul și războiul ține!
Dar nu e voie de-asta
Să stea de vorbă maica, surorile, nevasta,
Și nu e voie nici să te gîndești,
Că ori iscoadă ori vîndut ești.
Domnii cu căși de geam, din București,
Sînt bucuroși, pe un' te duci,
Că țara s'a umplut de cruci.

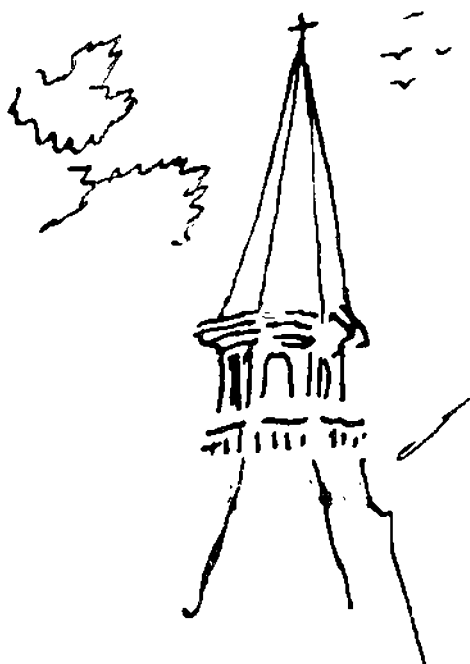
ÎN SATELE ȘI VĂILE

În satele și văile din Jii,
Numai schilozi, numai muieri, numai copii
Împleticiți în ceață.
Carnea pe ei e vînată și creață,
Și osul se străvede în piele.
Dau brațele de glezne, picioarele sînt grele.
Strigoii ăștia mici, de țară,
Parcă ar voi să sară
Și să ar sfi să calce pe pămînt,
Ca de mormînt,
La fiecare cotitură.
Nici nu se plîng și nici nu sînjură.
Atîta carne bună le-a rămas,
Cît buba rea, de la urechi la nas.

DA, E LUNG

Drumuri lung pînă la Jii,
Fără tați, fără copii.
Ce rămîne sînt flăcăi
De scutec și de copăi.
Casele, cătunele,
Colea, cîte unele,
Au rămas cu niște babe,
Vinete, scîlcii și slabe.
Fetele îmbătrînite
Nu mai știu să se mărite.
Pe flăcăi i-a luat pe sus
Și i-a dus și i-a tot dus.
I-a furat o vijelie
Peste negura pustie
Și i-a dus, i-a răsucit,
Pînă li s-au risipit,
Zvîrcoliți de aîndoasele,
Zgîrciurile, oasele.
Ce fu ăsta, om cu față,
Cel împleticit în ceață?
Cîrja-l ia de subsuoară,
Îl întoarce și-l doboară.
Făt-Frumos era frumos:
I-a căzut falca de jos.
L-au mîncat pe jumătate
Toate rănile spurcate.

A scăpat ciuntit și mut.
Brațele și le-a pierdut.
Doar genunchii, calea, valea,
Sau strâmbat ca alte alea.

DRUMUL LUNG

Drumul lung din Jii încoace
Și cuptorul nu mai coace.
Cîtăși calea, cîtuși drum,
Nu e vatră, nu e fum,
Azimă și mămăligă.
Maica plînge, pruncii strigă.
Au rămas în sate vii
Numai cîteva stafii,
Fără păr, fără gingii.
Un' mă duc și un' mă port
Putea candelă de mort.
Maicile și vacile au
Înțarcat, săracile.
Gura umblă după sîn
Frămîntînd un hoit bătrîn,
Ugerile, țîțele,
Aspre ca tărîțele.
După ce au pierit și cîinii,
Au rămas numai bătrînii,
Săși numere zilele.
Te apucă milele,
Lacrimile și mînia.

Asta fuse România?

DE LA JII, ÎN DRUM

De la Jii, în drum, încoace,
Nici o vatră nu mai coace,
Nici un coș nu scoate fum,
Cît îi țară, cîmp și drum.
În vetreș n nici unele
Nuși aprins tăciunele.

Drumuși lung pînă la Jii. . .
Viteș au tînjit în iarnă
Mai mult moarte decît vii.
Abia calcă, se răstoarnă.
Unași șchioapă, altași oarbă,
Toateș au chică, toate barbă,
De răbdare, de flămînde.
Au și coarne șiș și blînde
Și pe nemîncatele,
Bindecuvîntatele!
Șș au smerit bieteș le vite,
Parcș au fost călugărite.
Ochiiș ntregi și ochii lipsă
Bat ca din Apocalipsă.
Rod în gard șiș n cimitire
Lemnul crucilor subțire.

Pe la Sfântul Niculaie
Mai rămîn niscaiva paie
Și coceni, de cap de vită,
Pe o streășină belită.

CĂTUNUL

Cătunul s-a mutat tiptil, din zare,
În cimitirul lui, mai mare.
Ce s-a născut, pe rînd s-a și ngropat
Și crucile-au intrat în sat,
Viori de lemn
Încremenite într-un semn.
Și au ieșit din sat pînă departe,
Lăsîndu-i drumurile moarte.

La seama bine, dacă treci,
La încîlcitele și vechile poteci.
Să nu te împiedici de ciulini.
Morții-s acolo, ca-n cătun, vecini.

Tîrît în ploaie de ciubote grele,
Drumețul, noaptea, poate să se-nșele
Și, încercînd cîrligul pus la porți,
Să ceară găzduire de la morți.

CÎTE PUHOAIE!

Cîte puhoaie, cîtă omenire
Se rînduiesc de-acuma în vileag,
Să ceară bucurii și fericire
Scrise cu slove mari pe steag!

Aș vrea să mă-nfierbînt și eu cu ele,
Să-mi bată-n tîmple inima și mie,
Văzîndu-le trezite, mari și grele,
Ca de o mare, sfîntă datorie.

Dar iată pana celor ce-au mînjit
Drapelele cu alte jurăminte,
E-o bidinea cu părul năclăit
De fostele vopseli de mai nainte.

Unde stătură bravii pînă azi,
Că nu la bucurie, ci la luptă
Era chemarea, frați și camarazi?
Viața le curse dulce, nentreruptă.

Ați vrea credință întru necredință
Și lauri fără să fi-nvins,
Venind la hramuri, după biruință,
Cu sîngele păstrat și neatins.

LA TREABĂ

Încă o dată Făt-Frumos
Și-a smuls din grinda casei spadă,
Arc bun și buzdugan mai noduros,
x Să dea din munte namila grămadă.

Singur, orbește-n ceasul rău,
Simțindu-se ntărit ca de o solie,
Cu o chemare din pământ și hău,
Pe care o nțelege și n-o știe,

Se puse-n calea negurii cu coarne
Și găurindu-i pîntecul în zmîrc
Și împlîntîndu-i sabia în carne,
Au curs din ea otravă, mucii și spîrc.

În tăvăleala șarpelui cu zeci
De căpățîni și ghiare uriașe,
Era să-și piardă zilele de veci,
Mușcat de scut, de piept și de cămașe.

Cînd a căzut, dihania a dat
Un vuiet care încă mai răsună,
Că muntele pleșuv a tremurat
Și cu văzduhul lunii dimpreună.

Urletul fiarei a mutat din loc
Cremenea stîncii, brazdele și marea.
Dar Făt-Frumos avu și-acum noroc
Și se-implini de-a-ntregul ei chemarea.

Și isprăvind, sfios se-ntoarce-n sat.
Se-ascunde chibzuind ce să mai facă.
O ciatură mai mare de-adăpat
Și-un staul mai ca lumea, pentru vacă.

CARNET

PASĂRILE DE FIER

Ce-i colo sus, în ceruri, în zenit?
Că berzele de-o vreme-au și sosit.
Să fi întârziat un cîrd? Să fi rămas
Un stol rătăcit aiurea, de pripas?

Par niște porumbițe, niscai lebezi,
Cînd mici, cînd mari, cînd leneșe, cînd repezi.
Noi le zărim acum înțîia oară
Că suie în april și că scoboară.

Dar iată că încep să-i dea, domoale,
Azurului albastru rotogoale
De spumă albă, ca de tibișir,
Și s rînduite pasărilor n șir.

Cu toate că alunecă pe cer
Și zboară lin, sînt cocostîrci de fier.
Aduc în ei otravă, foc și pară,
Și găinașul lor aprinde și omoară.

Comunicatele semnate sînt sumare:
« Distrus opt instalații militare,
Mitraliat trei corpuri de armată.
Uzină de petrol incendiată. »

Realități: Uciși câteva mii
De mume, de bătrâni și de copii
Și dărîmate două catedrale
Și, pe bolnavii-n paturi, trei spitale.

DOUĂ NOPTI

Ospiciu de nebuni și un cimitir.
De sus, din norii noi, ca de fuior,
Au fost bătute două nopți, în șir,
Cu morții, aiuriții și năucii lor.

Mormintele au sărit între nebuni.
Ei trec mirați la morți și, printre cruci,
Se întâlnesc și cred că văd minciuni
Cu oase care fug și cu năluci.

O surdă mută în straiete vărgate,
Scîlcie în beregată, calcăncet,
Sfădindu-se în cuvinte cîrligate
Cu o tidvă subsuoară, ca Hamlet.

S-a isprăvit. Rămîne o arătură,
Și peste ea, lividă, umblă luna.
Ce cauți tu, orbeață paceaură?
Ești luna, moartea, hîrca sau nebuna?

Și cimitirul și ospiciu s una.

MĂGĂOAIĂ

Cînd vine pe sus, chelălăie și latră
Pe undeva, alarma de prohod,
Și nghiață inima ca'n piatră.
Un' să te ascunzi? Ți-e frică, ești nerod.

Prostit deodată, ai sta și o iei la fugă
Sau ai fugi pe luncă'n jos, dar stai
Și te chircești între blestem și rugă
Și ai vrea să ai un suflet și nu l ai.

Ești ca o cracă'n furci, de care atîrnă
O carne spînzurată de sărac,
Gîtlejul găunos și tigva cîrnă.
Ai auzit-o? rage zbierat, ca un malac.

E gaia, cucuvaia,
Strigoii, măgăoia.

CINCI SUTE DE COȘCIUGE

Pe dîmbul luncii noastre, stau înșirate-o mie,
Croite'n grab' azi-noapte, capace și sicrie.
Sînt noi și încheiate cu goluri între scînduri
Și așezate, albe, pe cîte zece rînduri,
Și toate pe-o măsură,
Că vor intra în ele cadavre de strînsură.
Sicriile cinci sute, capacele cinci sute,
Așteaptă să mai fie umplute și bătute.
Mai late către umeri și'n jos mai îngustate,
Principiile raclei măcar sînt respectate,
Cînd ucigașii'n aer le-au murdărit pe-acelea
Ce le-ntocmesc morala și le botează pielea.
Trei biete mahalale muncesc să se dezgroape,
Soldații cu topoare, cu rîngi și tîrnăcoape.
Faitoanele de mîină, cu pîntec, legămate,
Au fost din tot orașul în pripă adunate.
De la gunoi și șanțuri, măturătorii'n porți
Au fost schimbați în ciocli, să care'n ele morți,
Și pînă la căratul de hoit, pe două roți,
Păzește sentinela coșciugele, de hoți.

CONVOIUL SICRIELOR

Să fi rămas din rude îngropați niscăi nepoți?
De subt moluz și birne sau scos aproape toți,
Cu toate că la număr ieșea de dimineață
Cu mult mai multă lume decît fusese'n viață.
Căci dintr'un om, întreagă, nu vine niciodată
O singură bucată.
Și cea rămas dintr'însul se scoate pe lopată:
O labă, șoldul, brațul, întregi numai bucăți
De om, și zdrențe, sferturi, fărîme, jumătăți;
O palmă delicată, la deget cu inelul
Logodnei: nu începuse prăpădul și măcelul,
Într'un sicriu, grămadă, intrau de-a valma paie,
Țărînă amestecată cu păr și măruntaie,
Bărbații și copiii, ciozvirte și crîmpeie
De mădulări și resturi gingășe de femeie.
Unui bărbat cu brațe, scăpat din scrum mai plin,
I se pierduse capul într'un coșciug străin.
De altfel, nici o față nu mai avea figură,
Smolită și nchegată într-o caricatură;
Și, ca o cobe nouă de adaos, ca un semn,
Mai rătăcea între racle și un picior de lemn,
De se întrebau, cu martori, groparii și poporul,
Căror cadavre șchioape li se cădea piciorul,
Și dacă mai e locul, tocit și scîlciat,
Să fie a doua oară, cu preot, îngropat.
Dar cînd porni convoiul sicriilor devale,
Urla din nou «sirena»'n văzduh a plîns și jale.

MOARTEA, N VATRĂ

Îmi intră moartea n vatră și nu mă pot păzi,
De patru ori pe noapte, de patru ori pe zi.
Îmi zboară peste casă, pe beznă și lumină,
Nepăsătoare, rece, streină și senină.
Ia chipuri neștiute și vine în paradă
De fluturi ca argintul, de pasări mari de pradă
Din fundurile purului azur,
Se aude, parcă i vîntul, un vuiet de murmur.
Credeai că s porumbieii, în stol, și că se lasă
Din cerurile nalte, jucîndu-se, pe casă.
Dar scoborîți din boltă pe sate și orașe
Erau un cîrd cu aripi de fiare uriașe,
La o poruncă oarbă a morții, calculată;
Că nu mai este moartea săracă, de altădată,
Idilică și proastă, din basme și poeme,
Sosită cu o coasă, la vreme și nevreme,
Țărancă ofilită la fîn și la cosit.
Și a lepădat și coasa și gluga și mantila
Și masca ei de babă, rînjită cu de a sila.
Cu o coasă ruginită ce poți să faci? Surcele.
Ca un briceag de o șchioapă cojești cu ea nuiete.
Poți reteza din munte și piscuri un stejar
Cu asemenea cichie de brîu și buzunar?
Îi trebuia o sculă mai nouă, neumbată,
Ca să doboare codrul întreg și dintr odată.
Unealta ei tocită de abia cite un gît
Îl ronțăia o dată, ca la găini, și atît.

Nu poți adevăratei morți să-i mai zici pe nume
Dacă în loc de unul nu seceră o lume.
Cite-o bătrână strimbă ori cite un unchiaș,
Un prăpădit, un putred, un frînt, un păgubaș,
Luați de pe ici și colo, un mort uitat, o moartă
Sînt de croială veche și azi nu se mai poartă.
S-a săturat cucoana de cancere și tifos,
Vederile-i schimbate au ideal și ifos.
Ea vrea bărbații tineri și rumeni ca bujorii,
Și nu pe cite unul, ea cere toți feciorii.
Năpraznicei cucoane
Îi trebuiesc cadavre milioane.
Orașe doborîte și țări de cimitire,
Ca din monotonie să-și vie mai în fire,
Și pe mormîntul lumii, făcîndu-și cuib în tihnă,
Să-și capete ca morții și veșnica odihnă.
Și s-a gîndit. . . Ca morții să-i vie din belșug,
Să-și părăsească vechiul meșteșug
Și vechea calicie, un mort și un coșciug.
Mai avusese vești
Că'n orice meserie mijloacele băbești
Au fost înlocuite cu altele mai iuți.
Degeaba-i vrea o coasă știrbită să-și ascuți.
Ea poate să rămîie la micile nevoi,
Ca piatra și amnarul și fostul car cu boi.
Înstreinată însă, neroadă, fără carte,
Știa din limbi și graiuri numai pe cele moarte.
Îi trebuia bătrînei o nouă învățătură
Și alt soi de figură.
S-a ntinerit cu farduri, cu o mască și o perucă,
Să nu mai pară o iazmă, o umbră, o nălucă.
Aproape domnișoară s-a nscris în școli înalte,
Și mîinile de ghiță și le-a făcut mai calde,
Picioarele mai groase, grumazul mai cărnos,
Să nu i se mai vadă, uscată, nici un os.
În fustă de studentă și în halat cu poale,
Cu ochelari subt frunte, pe găurile goale,

UN LAZARET

Un lazaret clădit în papainoage
Slujește în șes sadune pe răniți,
Aduși pe târgi, ca niște șomoioage
De cîrpe în sînge negru, și zgîrciți.

Sînt două mii dintr-alte mii de frați
Și arde arșița în cîmp, ca un blestem.
Sluți, ciuruți de gloanțe, despicați,
Fără bărbie, fâlci și umeri, gem.

Întinși pe rînd de-a dreptul în țărînă,
Trei medici îi aleg cam pe nîtmplate.
Cei fără brațe pot să mai rămînă.
Sînt ridicați ciunțiții jumătate.

Din gîrla fiartă vine în sacale
Leșia apei: gurilor live sete.
Pînă a fi culeși pentru spitale
Lașteaptă agoniile încete.

Un nor de muște, pus pe fiecare,
Îl dumatică bucată cu bucată,
Neputincios de nici o apărare,
Sugînduși buba ochilor umflată.

Au și simțit din depărtare corbii
Și'n stoluri peste lagăr s-au lăsat.
Iatăși în luptă crâncenă cu orbii,
Smulgându-le cu pliscul tifonul sîngerat.

ERAU TREI

Erau în casă omul, femeia și copila
Cu chipul ca de aur, cu ochii ca zambila.
Cînd trăsnetul din ceruri se sparse peste ei
Le-amprăștiat clădirea în vînt cu cîteștrei.
Era în asfințit.
Ca pleava și țărîna s-au dus și risipit.
A doua zi, lumina
Cernea cu stele mute, de candelă, grădina.
Și căuta bunica, subt lacrima de rouă,
Cîrîmpeiele de carne, pierdute în iarba nouă,
Să o culeagă moartă, să fie prohodită.
Pînă în amurg strînsese de-abia un fund de sită.
Unde lucea o muscă era și o fărîmă,
Un nod, un zgîrci, o coajă, o sfoară ca o rîmă.
Din trei, cîți spulberase vîrtejul, la cules,
Cît un cîntar de prune, atît s-a mai ales.

GLORIE

Cetatea si o movilă de ziduri răsturnate
Și a fugit și umbra din cetate.
Câți oameni încă'n viață mai zac în agonie,
Subt grinzi și în molozuri, se știe, nu se știe.
Se va afla vreodată
Cînd moartea lor uitată
Se va nsuma în cifra unui registru rece.
A fost cîndva, e sigur, ceva, dar și asta trece,
Cum au trecut atîtea și trec neîtrerupt,
Fără să știi ce moarte și morți zac dedesubt.
Mîngîie se cusătîta și morții din cetate:
Istoria le face martirilor dreptate.
E scrisă cu condeie, cerneală și cuvinte
Și jumătate mută, ea jumătate minte;
Cu voie, fără voie, de milă, de hatîr,
O să si bocească'n vorbe'nflorite un catîr,
Tot așteptînd pomana de a fi nemuritori,
La ușile amintirii în cîrji de cerșetori.

PAZNICUL

Se potolise spaima. Din casa sfărîmată
Mai șovăiau trei ziduri în picioare.
Podelele n cinci caturi zburaseră deodată
Și rămînea văzduhul posac învelitoare.

Din creștet pînă n pivniți clădirea era una.
Bătuseră ploii negre trei ani de noapți, la rînd.
Prin casa găunoasă treceau ca n cîmp furtuna
Și viscolul de iarnă nebun și buciumînd.

În cea fost o fereastră păzea ncruntat un cîine,
Nedezlipit de vatra stăpînului pierdut,
Pe care îl așteaptă să vie azi ori mîine,
Și mîinele n tîrzie de mult și a și trecut.

CE VREI?

Țiam povestit și țiam adus aminte
De prin războaiele de mai nainte,
Zile trăite, zilele uitate
Sau ațipite-n tine și-nnoptate.

Cînd țiai trăit-o, clipa blestemată
Creștea cît veacul, dintr-odată,
Și pînă-n clipa ceealaltă
Tu ai trăit cu moartea laolaltă.
Într-o secundă oarbă, dintre sorți,
Trăiai în două vieți și-n două morți.

Cîte secunde astfel repetate
Nu te-au ucis mereu pe jumătate!
De cîte ori tu nu te-ai întrebat
Dacă-ai murit sau dacă-ai înviat!

Semenul meu, tîrît între morminte,
Știi, deși viu, că ții de oseminte,
Ce cugeți, ce nădejdi mai ai, ce teamă?
Bağă mai bine, omule, de seamă.

În fața gândului ce te colindă
Ți-am pus câteva țăndări de oglindă
Și te întreb, că sufletul îți tace,
Ursuz și gol, ce vrei: război, sau pace?

CUPRINS

VERSURI DE SEARĂ

<i>Cuvînt</i>	7
<i>Parada</i>	9
<i>Seara</i>	13
<i>Confidență</i>	14
<i>Cirip</i>	15
<i>De Paști</i>	16
<i>Miere și ceară</i>	17
<i>Creion</i>	18
<i>Vaca lui Dumnezeu</i>	19
<i>Domnița</i>	21
<i>Ghicitoarea</i>	23
<i>Zăbavă</i>	25
<i>Urare</i>	26
<i>O lăcustă</i>	28
<i>Denie</i>	30
<i>Două capre</i>	31
<i>Urechelnița</i>	32
<i>Cinci pisici</i>	33
<i>Steaua-n iarbă</i>	34
<i>Doi frumoși</i>	35
<i>Vrăbiile</i>	37
<i>Nici nui pasă</i>	38
<i>O furnică</i>	40
<i>Giuvaere</i>	42
<i>Tună</i>	44
<i>Podoabe</i>	45
<i>Vîntul</i>	47
<i>Toamnă</i>	48

<i>Iarna blajină</i>	49
<i>De Crăciun</i>	51
<i>Joc de chiciuri</i>	52
<i>În perdea</i>	54
<i>Transfigurare</i>	55
<i>Haide</i>	56
<i>Logodnă</i>	58
<i>Mirele</i>	60
<i>Îngerunchiere</i>	61
<i>Mireasa</i>	62
<i>Căsnicie</i>	64
<i>Dragoste</i>	65
<i>Înviere</i>	67

CÂNTECE CU GURA-NCHISĂ

<i>Iată, sufletule...</i>	71
<i>Durerea mea...</i>	72
<i>Mai mult pămînt</i>	73
<i>Tot o sarică</i>	74
<i>Singure vin</i>	75
<i>Toate stelele</i>	76
<i>De pe podul rîului</i>	77
<i>Dormi?</i>	78

MĂRȚIȘOARE

<i>Nu am...</i>	83
<i>Să vedem...</i>	84
<i>Frageda</i>	85
<i>Cuvinte stricate</i>	87
<i>Nu e</i>	88

BURUIENI

<i>Iarbă irează</i>	93
<i>Nu vîm sădit</i>	94
<i>Buruiană, nu știu care</i>	95

<i>Frunză palidă, floare galbenă</i>	97
<i>Călină</i>	99
<i>Crucea veche</i>	101
<i>Fui de vînt</i>	102
<i>Moștenire</i>	104
<i>Om de pămînt</i>	106
<i>A venit</i>	109
<i>Vînt străin</i>	111
<i>Făcătura</i>	113
<i>Bîlci în Aldebaran</i>	114
<i>Luna sa</i>	116
<i>Cîntec de boală</i>	117
<i>Iese vatra</i>	119
<i>Dacica</i>	120
<i>Într-un lac</i>	122
<i>Doi copii s-au dus</i>	123

HORE

<i>Hora lui Esop</i>	127
<i>Horă de băieți</i>	129
<i>Horă de ucenici</i>	131
<i>Horă în grădină</i>	134
<i>Horă în bătațură</i>	135
<i>Horă de șoareci</i>	136

POEME

<i>Întoarcere</i>	145
<i>Ziua albă</i>	146
<i>Ziua cenușie</i>	147
<i>Tirlă</i>	148
<i>Stă singuratec</i>	149
<i>Un plop uscat</i>	150
<i>Rue de Saint-Pierre</i>	151
<i>Domniță...</i>	152
<i>Cînd s-ar opri secunda</i>	154

<i>Tu taci</i>	155
<i>Ce plîngi?</i>	156
<i>Păstrează</i>	158
<i>Copilă</i>	159
<i>Nu mai zăresc...</i>	161
<i>Înțelepciune</i>	162
<i>O lacrimă</i>	165
<i>François Villon</i>	166
<i>Mă uit la firi</i>	167
<i>Stepele</i>	169
<i>Psalm</i>	170
<i>Mărturie pe vicoară și arcuș</i>	172
<i>Mi se pare...</i>	174
<i>Crezi basmul...</i>	175
<i>Solie pierdută</i>	177
<i>Au trecut...</i>	179
<i>Alba</i>	181
<i>Desen romantic, zgâriat pe o amforă veche</i>	182
<i>Păianjenul</i>	184
<i>Îmi pare rău</i>	185
<i>Cîinele sufletului</i>	187
<i>Cetate medievală</i>	189
<i>Clopoțele</i>	191
<i>Pisanie (Între drumuri și castani)</i>	192
<i>Tu</i>	193
<i>Rugăciune</i>	195
<i>Pisanie (Dă-mi durere și prigoană)</i>	196
<i>Coșarul alb</i>	197
<i>Reminiscențe</i>	199
<i>Serenada</i>	201
<i>Apocalips</i>	203
<i>Pisanie (Sînt un schit de blăni și doage)</i>	205
<i>Pizma</i>	206
<i>Sarcină sacră</i>	207
<i>Ai văzut?</i>	208
<i>Negușătorul umilit</i>	210
<i>Cuprinsul</i>	211
<i>De cînd mă știi</i>	212

<i>Baba Moartea</i>	214
<i>Mahalaua cu cocoși</i>	215
<i>A murit Aurica</i>	217
<i>Seceta mare</i>	219
<i>Omule</i>	226

SPITAL

<i>Păretele de var</i>	229
<i>Ogor pustiu</i>	230
<i>Spuză fierbinte</i>	232
<i>Bivolul de jar</i>	234
<i>Sa culcat o fiară</i>	236

LETOPISEȘI

<i>De multe ori</i>	239
<i>Cînd ei se bucură</i>	240
<i>Curgeți, vînturi</i>	242
<i>Cînd veniră</i>	244
<i>Mău întrebă</i>	246
<i>Altă dată</i>	248
<i>Nunțelegeam</i>	250
<i>Noi moștenim</i>	252
<i>Într-un județ</i>	253
<i>În satele și văile</i>	254
<i>Da, e lung</i>	255
<i>Drumuri lung</i>	257
<i>De la Jii, în drum</i>	258
<i>Căinul</i>	260
<i>Cîte puhoaic!</i>	261
<i>La treabă</i>	262

CARNET

<i>Pasările de fier</i>	267
<i>Două nopți</i>	269

<i>Măgăcia</i>	270
<i>Cinci sute de coșciuge</i>	271
<i>Conviciul sicrielor</i>	272
<i>Mcartea-n vatră</i>	273
<i>Un lazaret</i>	276
<i>Erau trei</i>	278
<i>Glorie</i>	279
<i>Paznicul</i>	280
<i>Ce vrei?</i>	281